

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 943

DE KRUISTOCHT VAN DE DAISY.

20 cent

De vrouw stond een oogenblik hijgend in den hoek van het kleine vertrek met fonkelende oogen gericht op Raffles.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Kruistocht van de „Daisy”

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I

DE NIEUWE MATROOS.

Omstreeks het begin van Juni bevatten eenige vooraanstaande en vooral in de hoogere kringen gelezen Engelsche bladen het volgende berichtje, zeer kort, en schijnbaar onbetekend, maar waarvan de plaatsing tengevolge had, dat Scotland Yard nog wel een half jaar later zou praten over de opzienbare en zeer onaangename dingen die uit dat berichtje voortvloeiden, en waarbij de Yard betrokken was — en een half jaar is heel lang voor een politiecentrale!

„Millionnairesjacht in de haven van Cowes!

„Voor een kort verblijf is de bekende Amerikaanse Millionnaire Handley met familie en gasten aan boord van zijn plezierjacht „Daisy” gisteren de haven van Cowes binnengevallen. Het prachtige motorjacht, dat veel bekijks heeft en twintig man equipage telt, heeft ligplaats gekozen aan een der steigers van de Koninklijke Jachtclub. De heer Handley denkt een paar dagen te Cowes te blijven, en vervolgens een kruistocht te maken langs onze Oostelijke Kust, die ongeveer een maand zal duren, en

tot het hooge Noorden van Schotland zal gaan.

Behalve de familie en de bemanning bevinden zich aan boord een veertiental gasten, allen uit de Amerikaansche society.”

Dat bericht verscheen des morgens, en reeds om tien uur van dienzelfden dag wandelde er een matroos door de straten van Cowes, netjes geschooren, goed in de kleeven, maar die blijkbaar naar een betrekking zocht.

Hij was een flink gebouwd man, breed van schouders en dun van middel, hetgeen bewees dat hij veel aan boksen deed, niet heel erg jong meer, maar nog lenig en krachtig genoeg zelfs voor het werk in den mast.

Cowes was trouwens vol zeevolk, visschers en matrozen van de oorlogsvloot, stokers en machinisten van groote zeebooten, tramps, en ook de keurig gekleede matrozen van de plezierjachten, waarvan er op dat tijdstip — de beroemde Week van Cowes was in aantocht — in de haven geankerd lagen.

Het weder was bij uitstek schoon, er stond

bijna geen wind, tot wanhoop van de zeilers, maar de roeiers en de schepen met motorvermogen profiteerden er des te meer van.

Wie lust had om het op te merken, kon er honderden bekende Londenars zien, want Cowes is vanuit de wereldstad gemakkelijk in eenige uren met een snelle auto te bereiken. Een zeer breede pont, geschikt om wel twintig auto's tegelijk te vervoeren brengt den reiziger van het vaste land over den Solent naar die prachtige havenplaats in het Noorden van het schoone eiland Wight.

Onze matroos scheen niet veel om handen te hebben, want hij stond herhaaldelijk stil om de uitstallingen van de dure winkels te bezichtigen, en dan kuierde hij maar weer verder, met zijn bundeltje achteloos op den rug, en met dien eigenaardigen, wat zwaaienden gang, die allen zeevaarders eigen is.

En tenslotte bereikte hij de reede.

Het is stellig een van de mooiste van Engeland, en misschien wel van geheel Europa.

Zij is ruim, breed, en zeer schilderachtig gelegen.

De matroos wandelde langzaam langs de kade en keek bewonderend naar de sneeuw-wit geschilderde jachten die daar lagen, de boeiers, schotters, fregatten, kleine zeilboten van allerlei klassen, en zelfs de Friesche hoog-aarzen, met hun logge, ronde kielen, maar waarin het zoo heerlijk rustig zeilen is.

En tenslotte kreeg hij de „Daisy“ in het oog. Hij spitste de lippen, zijn oogen begonnen te glinsteren, en hij mompelde voor zich heen:

— Drommels, die boot mag er zijn! Sjonge, jonge, wat moet die mijnheer Handley rijk zijn!

Inderdaad had de „Daisy“, kant en klaar, twee en een kwart millioen dollar gekost, maar dat wist ons matroosje waarschijnlijk niet.

Daarentegen had hij genoeg verstand van schepen om te begrijpen, dat dat vaartuig van bijna zeshonderd ton het niet zonder een talrijke bemanning kon stellen. De gages van die lieden alleen reeds moesten een vermogen verslinden!

Juist toen hij daar stond kwamen ongeveer twaalf matrozen achtereen van een afzonderlijke loopplank naar den wal afgedaald, blijkbaar zeer in hun schik, dat zij eenige uren vrij hadden gekregen om te passagieren.

Met iets van naijver in zijn grijze oogen keek de matroos toe, hoe zij opgewekt langs de Kade slenterden, en zich vervolgens in kleine groepjes verdeelden, die ieder hun vermaak

gingen zoeken in de kleine, mooie havenstad.

Zuchtend ging hij nog wat verder, tot hij vlak tegenover het prachtige jacht stond.

Aan het volkomen gemis van pijpen was te zien, dat het kruiservormige schip door motorkracht in beweging werd gebracht.

De dekken waren blinkend wit geschrobd, de patrijspoorten hadden koperen randen, de dekhutten waren van een kostbare houtsoort opgetrokken, en alles blonk van nieuwhed.

Op het achterdek, onder een groote zonnentent, stonden eenige gemakkelijke dekstoelen bijeen, die bijna alle waren bezet door dames en heeren in blauwe zeilpakken en heldere, witte toiletjes, opgevroolijkt met het geel, blauw of steenrood van zijden shawls, en aardige, kokette mutsjes.

De matroos kon zien hoe de hofmeester rondging met een zilveren blad, waarop verschingen stonden. Zoo uit de verte gezien leek het verdacht veel op goede, belegen port!

— Natuurlijk, zij willen hun schade inhalen, de dames en heeren Amerikanen! mompelde de matroos. En dat is waarschijnlijk hun plezier, naar de foto's in de bladen te oordeelen!

Een krachtig gebouwd man, met een nek als een stier en in een sneeuw-wit pak gestoken, was zoeven uit de kapiteinshut te voorschijn getreden, en kwam nu op het achterdek. Hij had een door de zon verbrand gezicht, breed en vleezig.

Onmiddellijk sprongen er eenige van de jonge lieden op, en begroetten zijn komst met een zekere eerbiedigheid.

De matroos ging verder, maar heel langzaam, en het was alsof zijn kennersoogen een nauwkeurige studie maakten van het heele vaartuig, van den achterstevan tot aan het voorste topje van den boegspriet, want de „Daisy“ kon zeilvloeren, als het noodig was, en bezat daartoe twee niet al te hooge masten.

Het kon een grootzeil, een bezaan, en een fok voeren.

Tusschen de beide masten was de dubbele draad te zien van de radio-installatie.

Aan den achterstevan woei de natievlag, de Stars and Stripes, aan den grooten mast wapperde de Clubvlag, en een weinig daaronder de eigenaarswimpel.

— Dat is een van die menschen, die per uur een paar duizend dollar moeten verdienen, als het niet meer is! bromde de matroos voor zich heen. Het zou de moeite waard zijn, aan boord van zulk een schip een baantje te krijgen!

We zullen eens zien, of Fortuna ons niet wil helpen ditmaal! En als zij zelve daartoe te lui is — dan moet er maar een handje geholpen worden!

Er kon omstreeks een uur verlopen zijn, misschien iets langer, toen dezelfde matroos op de hielen van een krachtig gebouwde man het bureau van den havenmeester binnentrad, op een bak ging zitten in de gang, en daar rustig wachtte tot deze man weer te voorschijn kwam, hetgeen na verloop van ongeveer tien minuten gebeurde.

De krachtig gebouwde man zette juist zijn pet weer op, en wilde de deur uitgaan, toen de matroos opstond, en tot hem zeide:

— Een oogenblikje, mijnheer, als je er niets op tegen hebt. Gij zijt immers tweede stuurman aan boord van de „Daisy”?

De man nam den vrager een oogenblikje wat wantrouwend op, en zei toen:

— Ik ken jouw gezicht niet, man! Hoe weet je dat ik dat ben?

— Ten eerste staat de naam van Uw schip op Uw pet, en ten tweede hebt gij twee gele strepen over de mouwen!

— Dat kan uitkomen! zeide de man, half lachend. En wat wou je van me?

— Ik zou wel willen dienen aan boord van de „Daisy”.

— Jammer voor je, vriend, maar we zijn voltallig.

— Dat was U misschien van morgen — maar op het oogenblik is U het niet meer! zeide de matroos bedaard.

De ander keek hem verbluft aan, en zei:

— Wat vertel je me daar nu? Hoe weet jij dat? Denk je soms dat er van onze jongens een zal drossen?

— Hij is al gedrost, al is het dan niet vrijwillig, regelrecht naar het ziekenhuis!

De tweede stuurman — Dudds was zijn naam — maakte een beweging van schrik, greep den ander bij de schouders en riep:

— Wat heeft dat te beteekenen? Hoe kun jij dat weten, man? Hoe is je naam?

— Ik heet Coddington, antwoordde de matroos. En je kunt mij op mijn woord gelooven, want ik heb het met mijn eigen oogen gezien. Het ging zoo. Een half uur geleden zoowat liep ik een kroegje binnen, en daar zaten een stuk of vier van jullie mannen achter de Schotsche whisky.

— Dat was hun verboden! brulde de stuurman woedend. Wie waren dat?

— Dat weet ik niet. Namen ken ik niet,

dat begrijp je wel, mijnheer. En al kende ik ze wel — een verklikker ben ik niet. En je kunt ook van Amerikanen niet verwachten, dat zij Ranja of Slempe zullen drinken, als ze uit hun kurkdroge land in een streek komen, waar ze hun natje nog lusten!

— Zeg niets kwaads van mijn land, kerel, en ga verder. En laat ik je zeggen dat onze matrozen niet uitsluitend Amerikanen zijn.

— Nu dan, er zat daar een aardig meisje bij de toonbank, en daar kwam mot over — heibel, als ik het zoo ereis zeggen mag. Er zat een roodharige kerel, met knuisten als smids-hamers, en er verliep geen minuut of die man wierp zich als verdediger op van het meisje, dat een praatje was komen maken met een van Uw matrozen.

— Hoe zag die er uit?

— Hoogblond — stroo, met permissie — een gezicht vol sproeten, als een komkommer-schaaf met putjes. Een mond als een bakkers-oven, en twee gouden tanden!

— Dat is Jack geweest! Een van onze beste mannen, zuchtte de stuurman mismoedig. Nam geen van de jongens het voor hem op?

— Dat wilden ze maar toen was het ongeluk al gebeurd. Die roode stier hield van tempo. Hij nam dien blonden jongen op, alsof het een strootje was, en gooide hem in een hoek van de kamer, en riep naar het buffet om stoffer en blik. Nu, dat was ook eigenlijk het eenige, wat er noodig was, de arme jongen was er leelijk aan toe, en had een rib gebroken, geloof ik. Toen hebben ze hem naar het ziekenhuis overgebracht.

— Maar hebben de anderen dien kerel dan niet half dood geslagen! riep de stuurman wanhopig.

— Maar Uw mannen mogen toch immers niet vechten! zeide de matroos met een schijn-heilig gezicht, niet drinken en niet vechten, dat is het parool, nietwaar? Maar ik wil U wel zeggen, dat ze het probeerden! maar zij konden dien kerel niet aan!

— Dus, dat is zoo maar afgeloopen? Die vervloekte Brit is niet afgetuigd?

— Denk er om dat je over mijn land spreekt! gromde de matroos op zijn beurt. En maak je maar niet ongerust, want al ligt hij zelf niet in het gasthuis — veel scheelt het toch niet! Zijn neus is stuk, zijn eene oog zit dicht, en hij mist een tand!

— Prachtig! riep Dudds, bijna jubelend, en in zijn handen wrijvend. Wie deed het?

— Ik! antwoordde Coddington kalm.

— Mijn gelukwensch! Deed je het met een stuk hout? Met een breekijzer? Met een bierkruik?

— Met deze handen! antwoordde Coddington, en hij hield Dudds zijn rechter vuist voor, die niet eens bijzonder groot was, maar die zoo hard scheen te zijn, als een keisteen.

— Man, hoe zal ik je dat kunnen beloonen! zei de stuurman, met bewondering naar dien vuist kijkend.

— Heel gemakkelijk. Neem mij maar inplaats van dien armen Jack, want die is zeker voor een maand mooi!

Dudds peinsde even, krabde in zijn vlasblond haar, en zei toen, aarzelend nog:

— Dat is te zeggen — voor een maand zou ik je misschien net kunnen gebruiken, want zolang kruisen we langs de kust hier. Maar als Jack dan beter is, neem ik hem natuurlijk weer terug, tenminste als hij niets strafbaars heeft gedaan!

— Niets anders dan dat hij even tegen een aardig meisje heeft gelachen, zeide Coddington. En ik geloof dat hij dat nog in hoofdzaak deed om haar aandacht op zijn dure tanden te vestigen.

— Ha ha! Nu, ga met mij mee naar boord, en naar den eersten stuurman, want die heeft te beslissen. Je staat mij wel aan. Heb je getuigschriften?

— Beste! Op papier — en die ik tegelijk met mijn body meedraag. Geen baantje of je kunt er mij voor gebruiken. Ik ken een zeilflikken, en een defecte radio repareeren, ik kan een prima maaltje koken, en als het moet kan ik de vierde man bij een bridgepartij zijn!

— Maar lieve hemel, man, dan ben jij een genie! Dan had je eigenlijk bij een circus moeten gaan! Loop maar mee, ik denk dat het in orde komt.

En het kwam dan ook in orde. Een half uur daarna was Jim Coddington, nadat er inlichtingen waren ingewonnen omtrent de waarheid van zijn verhaal, aangemonsterd. Hij werd matroos achter de mast aan boord van de „Daisy“. Ook zou hij den hofmeester moeten helpen.

Er verlieden nog twee dagen, voor dat de „Daisy“ het anker weer lichtte.

Jim had een bezoek gebracht aan het hospital en Jack met de gouden tanden bloemen gebracht en een pond tabak. Het was een wat vreemde combinatie, maar het werd op prijs gesteld.

Het was bijna duister, toen de „Daisy“ zich langzaam van haar steiger losmaakte, en knarsend liep de ketting van een anker over het gangspil.

Het schip was overal helder verlicht, en het bood een waarlijk schoon schouwspel, zooals het daar statig en sierlijk begeleid zwenkte op de breede reede, en steven wendde naar het Oosten.

De vaart was traag nog, want met dezen prachtigen avond was het druk op de Solent van allerlei pleziervaartuigen, groot en klein.

Het was bijna tien uur in den avond, en de maan stond vol en glazend aan den hemel, toen het schip eindelijk het Kanaal invoer.

Weder twee uur later was de „Daisy“ aan het begin van de Straat van Dover.

Men danste op het voordek. Het orkest werd geleverd door een zestal van de mannelijke gasten, die de banjo en de saxofoon bespeelden. Dit werd afgewisseld met radiomuziek en de tonen van een uitstekende gramoffoon.

Maar om een uur zweeg ook dit alles, en was iedereen ter ruste, behalve de eerste stuurman op de brug en een paar matrozen, die de hondenwacht hadden.

Daaronder was ook Jim Coddington. Hij stond dicht bij de achterplecht en keek uit over de kalm deinende golven van de Noordzee.

Het kon omstreeks half twee zijn, toen hij zijn sigarenaansteker te voorschijn haalde en een sigaret aanstak. Het leek alsof een toestelletje een paar malen weigerde, want telkens ging het vlammetje aan en uit, met ongelijke tusschenpoozen.....

En het leek wel alsof dit een antwoord was, toen snel achterelkaar een rood lichtje op een afstand van omstreeks vier kabellengten uit en aanging, zeer dicht boven het water.

Van dat oogenblik af begon een donkere, langwerpige, geheimzinnige gedaante, veel gelijkend op een torpedo, maar zeker achtmaal zoo groot, onverdroten en onzichtbaar in de duisternis de „Daisy“ te volgen.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud
De DUBEC No. 3 'n roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

HOOFDSTUK II.

RAFFLES VERZET DE BAKENS.

De kapitein van de „Daisy“, Austin geheeten, een man die al bijna tien jaren in dienst was van Handley had zeker niet te klagen over de omstandigheden, waaronder de kruistocht van de „Daisy“ plaats vond. Het weder was bij uitstek schoon, en de barometer wees voorloopig geen veranderingen aan. De Noordzee was glad als een spiegel, en het jacht maakte dienzelfden nacht groote vorderingen in Noordelijke richting, zoodat bij het opgaan van de zon de „Daisy“ zich ter hoogte van Yarmouth bevond.

Het spreekt echter vanzelf, dat het nog heel wat langer duurde, voor de gasten van mijnheer Handley zich aan het dek begonnen te vertoonen, en met diepe teugen de verrukkelijke, sterkende, zuivere zeelucht inademden, alvorens zij zich naar de groote, prachtig ingerichte zaal zouden begeven, waar het ontbijt reeds werd gereed gezet door den hofmeester en zijn nieuwen helper, den matroos Coddington, die uitstekend scheen te voldoen, het werk grondig kende, volzaam was, schrand, en die er uitzag alsof hij meer dan de helft van zijn leven aan boord van een schip had doorgebracht.

Het aantal gasten bedroeg veertien, waaronder zes dames.

Een daarvan viel op door haar zeldzame schoonheid. Zij was een Zuid-Amerikaansche, en werd als buitengewoon rijk afgeschilderd. Haar naam was Anita de Vargas. Zij was vergezeld door haar broeder, een zeer knappen, donkeren, Zuiderling, zes voet lang, athletisch gebouwd, en wiens voornaam Benito luidde.

Handley hield zich veel bezig met de schoone vrouw, en haar broeder was wel zoo discreet, zijn gezelschap niet al te zeer op te dringen. Al was zijn zuster ook schatrijk, het scheen hem niet onwelgevallig te zijn, dat zij nadere connecties aanknoopte met een man, die per

jaar vele millioenen verdiende, zonder er een hand voor uit te steken.

Verder bevonden zich aan boord, zonder tot de gasten te worden gerekend, Percy Hope, de particuliere secretaris van Handley, en diens lijfarts, de Fransche geneesheer Armand Duplessis.

Bij elkaar vertegenwoordigden al die menschen een zoo reusachtig vermogen, dat het simpele matroosje Coddington er zich ternauwer nood eenig begrip van kon vormen.

Het kon omstreeks acht uur in den morgen zijn, toen de hofmeester Perry, hem bij zich riep en hem met een kop thee en een paar bananen belastte, terwijl hij hem toevoegde:

— Breng die naar de hut van mijnheer Hope.

— Is dat de particuliere secretaris niet?

— Ja, jongen. Zijn hut is naast die van mijnheer Handley. Maar daar heb jij natuurlijk nooit iets te maken. Daar mag alleen zijn eigen bediende komen. Die vruchten en die thee zijn voor mijnheer Hope. Dat is hij zoo gewend. Hij zit altijd al voor het ontbijt te werken, en neemt de radiogrammen in ontvangst.

— Het zal gebeuren, mijnheer, zeide Coddington hulpvaardig, en het volgende oogenblik wandelde hij met zijn vlugge stappen en in zijn keurig pak over het witgeboende dek van het prachtige jacht, in de richting van de eigenaarshut.

Op zijn weg kwam hij Anita de Vargas tegen, en nam haar in het voorbijgaan scherp en snel op.

— Een zeldzaam mooie vrouw, mompelde hij voor zich heen. Gevaarlijk mooi, als ik het zoo mag uitdrukken! Handley mag wel oppassen, tenzij hij het er volstrekt op heeft gezet, zijn vrijheid kwijt te raken.

De vrouw had ook hem vluchtig opgenomen, maar toen wendde zij het schoone gelaat weer

af, en keek uit over de grijsblauwe golfjes van de Noordzee, waarop zich hier en daar vissersvaartuigen en grootere schepen begonnen te vertoonen, zich losmakend uit den morgennevel.

Coddington bereikte de hut van Hope. Hij scheen bijzonder vlug van opmerking te zijn, de nieuwe matroos! Reeds nu kende hij het geheele schip, op enkele uitzonderingen na, door en door, en hij zou er met gesloten oogen den weg weten te vinden.

Hij wist het manschappenlogies te vinden, de groote, voortreffelijk ingerichte keuken, de machinekamer, waar de enorme dieselmotoren stonden, die het schip een snelheid van ruim dertig knopen in het uur konden verleenen, ja zelfs de kleine ruimte waar het touwwerk werd bewaard, het zoogenaamde kabelgat.

Hij klopte aan, en ging met zijn zilveren blad binnen. Hope zat, in een wit pak gekleed, over een aantal papieren gebogen, met gefronst voorhoofd en wreef zich nu en dan met zijn blanke vingers over de slapen.

— Uw thee en Uw vruchten, mijnheer Hope! zeide de matroos vriendelijk. U is er al vroeg bij, als ik zoo vrij mag zijn om het op te merken.

Hope keek even van zijn werk op, en glimlachte flauwtjes.

— Er is ook heel wat te doen, Coddington, zeide hij, niet onvriendelijk. Je zult dat zelf wel gauw genoeg begrijpen, en inzien. Mijnheer Handley moest eigenlijk iemand hebben, speciaal voor het beheeren van zijn liefdadigheidsuitgaven. Mij begint het boven het hoofd te groeien! Weet je wel dat mijnheer Handley dit jaar, dat is dus in ongeveer zes maanden meer dan vier millioen Dollar heeft weggeschonken, aan allerlei nuttige instellingen?

Coddington zette zijn blad langzaam neer, en er kwam een vreemde uitdrukking in zijn oogen, toen hij op een toon van oprechte verbazing zei:

— Is dat werkelijk zoo, mijnheer Hope? Vier millioen, zegt gij? Maar dat is een geweldig bedrag! Eigenlijk gezegd had ik gedacht — maar het komt er niet op aan, wat ik dacht! Uw thee en Uw vruchten, mijnheer.

— Je zult wel gedacht hebben, wat de meeste menschen, die hem niet goed kennen, van hem denken! hernam Hope korzelig. De een praat den ander na. Het heet, dat mijnheer Handley een oude vrek is, een man zonder hart, die alleen voor zijn eigen vermaak leeft. De waarheid is, dat hij al zijn giften zooveel mogelijk in stilte schenkt! Vraag eens aan de instellingen

van liefdadigheid in New York, wat hij voor de armen doet, voor de zwakken, voor de zieken en gebrekkigen! Ik zeg je, hij heeft een hart van goud, dat hij tracht te verbergen onder zijn barsch, heerschzuchtig uiterlijk! Maar intusschen geeft hij zooveel weg, dat ik er paal en perk aan zal moeten stellen. En laat me nu maar met rust, want ik heb nog veel te doen!

Coddington zei geen woord, maar liet zijn blikken nog eens snel en onderzoekend door het kleine, maar keurig ingerichte dekvertrek gaan, keek eventjes naar de deur, die zeker toegang gaf tot de eigenaarshut, en stond het volgende oogenblik weer op het dek, met een zoo zonderlinge uitdrukking van verbazing en teleurstelling op zijn gelaat, dat Hope er zich zeker over verwonderd zou hebben, als hij ze had kunnen zien.

En daarop mompelde hij, over de verschansing heengeleund, en de golven tot getuigen nemend:

— Nu, dan is dus al die moeite voor niets! Dat komt er van, als men afgaat op onbetrouwbare informaties! Maar het is waar, dat iedereen sprak over zijn schraapzucht, zijn inhalignheid en zijn harde inborst! Niets van dat alles blijkt waar te zijn, en ik kan niet veel beters doen dan de duisternis af te wachten, het sein te geven en op een gunstig oogenblik over boord te duiken! Een week van voorbereidingen is verloren gegaan, maar het ligt er nu eenmaal toe, en het is de risico van het beroep.

En met een zucht kwam Coddington weer overeind, en ging naar de dienstvertrekken, en voorts naar de keuken, maar het was duidelijker te merken, dat hij zijn dienst niet meer met dezelfde opgewektheid waarnam.

Hij werd door zijn nieuwe kameraads zelfs een weinig voor den gek gehouden, wegens zijn stilzwijgendheid, en men vroeg hem gekscherend, of hij soms aan zijn meisje aan den wal dacht.

Coddington vestigde zijn groote, grijze oogen strak op den vrager, en antwoordde hoofdschuddend:

— Neen, vriend, daaraan denk ik niet. Ik denk aan heel andere dingen!

— Lieve Hemel, hij is te dicht bij de mooie Mexicaansche gekomen! riep de bootsman, die aan het ondereinde van de tafel zat — de helft van de manschappen waren juist aan den maaltijd — met voorgewenden schrik uit. Ja, man, dan ben je voor de haaien! Wie van de Mexicaansche eet, die gaat er aan dood.

Ik weet niet van wie dat het eerste gezegd, maar....

— Van de Borgias! antwoordde Coddington zonder aarzeling, en blijkbaar in gedachten verzonken.

De bootsman keek hem verbluft aan, en riep uit:

— Hoor je dat, stuurman? Dat weet hij! Nou zeg, jij bent ook een geleerde hoor! De Borgias! Je moet er maar opkomen! Wie waren dat?

— Kerkvorsten in het oude Venetië! antwoordde Coddington kortaf, en hij stond tegelijkertijd op, en ging het logies uit.

Het verblijf op het voorschip was hem ontzeggend, want dat was voor de gasten en enkele bedienden en matrozen gereserveerd, die er noodzakelijk voor hun werk moesten zijn. Maar daar had hij ook niets te zoeken, naar het scheen.

Hij wandelde langzaam naar het achterschip, waar een paar manschappen bezig waren met het splitsen van een tros, en tuurde eenigen tijd met half dichtgeknepen oogen naar het Zuiden.

Na een kwartier ongeveer keerde hij zich met een lichte zucht weer om, en ging aan zijn werk, dat gemakkelijk en weinig inspannend was. Dikwijls genoeg kon hij een blik werpen op het voordek, waar de pleziervaarders al weer in hun luie stoelen zaten of lagen, bridge speelden, een beetje flirtten, thee dronken, lazeten, of zoo maar over de verschansing hingen, en keken naar het spelen van de bruinvisschen, en de zeehonden.

En steeds voer de Daisy in snelle vaart verder, passeerde Hull, en laat in den middag voer het schoone vaartuig ter hoogte van Scarborough. Kapitein Austin had nimmer de kust uit het oog verloren, zorgdragende evenwel, erop een veiligen afstand van te blijven, ook al was de zee nog altijd zoo glad als 'n spiegel.

Met een goeden kijker echter kon men zeer duidelijk talrijke bijzonderheden onderscheiden, huizen en kerken, de pieren van de bekende badplaatsen, nu en dan treinen, die als kinderspeelgoed zoo klein, dicht langs de kust reden, een witte rookvlam achter zich latend, en gansche dorpjes, half in het groen verscholen.

Het liep tegen den tijd van het middagmaal, en alle gasten waren reeds in de eetzaal verzameld, op den broeder van de schoone Anita na, toen er aan boord van het jacht iets voorviel, hetwelk alleen Coddington tot getuige

had, en dadelijk diens algeheele opmerkzaamheid wakker maakte.

Hieraan worde dadelijk toegevoegd, dat hij er ongeweten getuige van was, en ook buiten zijn toedoen, want hij zat bijna geheel verscholen achter een zeer grooten rol splinter-nieuwê kabel, waar hij, loom van de warmte, de zeelucht, en de weinige beweging, zeker een kort slaapje had gedaan.

Hij zag dus Benito de Vargas geheel alleen komen aanloopen, tot bij de verschansing stappen, even om zich heen zien, en toen den blik vestigen op een niet zeer groote motorboot, lichtgrijs geverfd, die sedert een half uur ongeveer in het gezicht was gekomen, en nu eenigzins achterlijk van de „Daisy” met dat vaartuig scheen op te varen.

Vervolgens haalde hij een kijker te voorschijn, tuurde er korten tijd door, en haalde zijn zakdoek uit, waarmede hij even wuifde.

Toen voegde zijn zuster zich bij hem, die snel was komen aanloopen, geheel gekleed voor het diner.

Op gedempten toon wisselden broeder en zuster een paar woorden in de Spaansche taal, en toen haalde Benito een kleine, witte, gekurkte flesch uit zijn jaszak, en liet die, ongemerkt naar hij meende, over de reeling, in zee vallen.

Het volgende oogenblik waren broeder en zuster verdwenen.

Het geheele voorval had zeker ter nauwer-nood twintig seconden geduurd.

Coddington was dadelijk op de been, nadat de Mexicanen zich naar de eetzaal hadden begeven, en staarde verbaasd naar de op en neer dansende flesch, totdat hij ze uit het oog verloor.

— Dat is drommels eigenaardig! mompelde hij toen voor zich heen. En het zal zaak zijn, een oogje in het zeil te houden! Het is wel zeer zonderling, ik ben hier aan boord gekomen om Handley van een deel van zijn reusachtig vermogen te berooven — zou het er nu waarlijk op uitdraaien, dat ik dien milliardair met het gulle hart nog zal moeten beschermen tegen een paar haaien? Want wat anders kan het te beteekenen hebben, dan dat men iets tegen het schip in den zin heeft — dat zonderlinge spelletje met die flesch? De grijze boot houdt nu een paar streken meer naar de kust aan, stellig met het doel, die flesch op te pikken! Maar dat mag niet — dat moet ik nog zien te belétten, als er gelegenheid voor is. Die boot

is nog ver weg — en mijn „Bruinvisch” loopt heel wat sneller!

Coddington bedacht zich geen seconde meer, maar liep haastig naar de hut van Hope, waarvan de deur niet gesloten was. De jonge secretaris zat op dit oogenblik aan tafel. Hij bediende tevens het radiotoestel. Ook van deze zaken scheen Coddington verstand te hebben, want het volgende oogenblik zat hij voor het toestel, stelde binnen een seconde de golflengte en verzond de volgende voor een eenvoudig matroos wel wat zonderlinge boodschap:

„Kapers op de Kust Houdt grijze motorboot in het oog. Zooeven is hier aan boord door een

man een flesch met een of andere mededeeling in zee geworpen, tracht die op te pikken voor zij er bij kunnen zijn, en sein mij bij het vallen van de duisternis, wat zij behelst. Let goed op. Er zullen wellicht vreemde dingen geschieden. Ik ben van plan veranderd. Geef het sein van ontvangst!”

Het toestel hield op met tikken. En een paar seconden later kwam het laconieke antwoord van een of ander geheimzinnig punt:

„Boodschap ontvangen. Zullen bovenkomen en flesch oppikken. Vrees echter dat het gezien zal worden. Aan boord van de „Bruinvisch” alles wel.”

Wilt U Uw vriend of U zelve
een welkom geschenk geven, koop dan een
stikker door DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

DES NACHTS OP ZEE.

De duisternis begon langzaam te vallen.

De zon was zoeven achter de kim verdwenen, in een glorie van goud, vlamvend rood, en vorstelijk paars, die opnieuw een schoonen dag voorspelde.

Maar de kapitein scheen dat eenigszins anders in te zien, wnat hij had een paar malen naar het Westen gezien, niet echter naar de plek waar de zon in zee was gedaald, maar meer naar het Zuiden, waar een paar kleine wolkjes dicht boven den einder dreven, die hem niet veel goeds schenen te voorspellen.

Het was drukkend geworden, er was geen zuchtje wind, en een paar zeiljachten in de buurt deden wanhopige pogingen om wat wind op te vangen in de slap neerhangende zeilen.

De „Daisy“ echter bekommerde zich weinig om dat gebrek aan wind, en ploegde zich een weg van schuim over de spiegelgladde zee.

De snelle vaart van het schip gaf nog eenige verfrissing aan de gasten die amechtig in hunne stoelen lagen en die de matrozen en ook Coddington aan het werk hielden, want groot waren de hoeveelheden ijs en verkoelende dranken, die zij tot zich namen.

Men had getracht te dansen, maar het was waarlijk te warm.

Een paar van de dames en heeren hadden zich in badcostuum gestoken en waren, met een touw in de hand, over boord gesprongen om zich een eind te laten meetrekken door de boot, die veiligheidshalve haar vaart aanzienlijk verminderde. Verfrischt waren zij aan boord teruggekomen, maar de anderen hadden hun voorbeeld toch niet durven volgen. Het zag er een weinig te gevaarlijk uit.

Om half tien was het donker, maar toch niet zoo, of men kon nog alle dingen op het water onderscheiden, die niet verder dan een halven mijl weg waren.

Op de „Daisy“ echter brandden talrijke lichten. Het zonzeil boven het voordek was opgerold, en een paar heeren bespeelden de banjo, in het zwakke licht van de lampen aan stuur- en bakboord. In de kajuit, waar het helder licht was, en waarvan de patrijspoorten wagen-

wijd open stonden, speelden twee clubjes bridge. Hier en daar stonden paartjes fluisterend en dicht bijeen over de verschansing gebogen.

Maar dorst scheen iedereen te hebben, en Coddington had de handen vol met het aandragen van goed gekoelde wijn, sherry en whisky soda.

Nu en dan klonk een heldere lach op.

In een van de donkerste hoekjes, dicht bij den voorplecht, waar de boegspriet begon, zaten Handley en Anita in hun ligstoelen. Van de bescheiden broeder was geen spoor te ontdekken. Wie hem had willen vinden, had hem moeten zoeken in de groote kajuit, waar hij niet zonder geluk een partij bridge speelde tegen dokter Duplessis, die tamelijk zuinig begon te kijken, want Handley betaalde hem voor zijn diensten een vorstelijk salaris uit, maar men speelde zeer hoog aan boord van de „Daisy“.

En het noodlot wilde, dat de arme dokter Duplessis doorkneet was in allerlei gevaarlijke operaties, maar daarentegen zeer weinig onderlegd was in de raadselen en de geheimen van het edele bridgespel.

Handley en de mooie Mexicaansche spraken op gedempten toon met elkander. Hunne gezichten waren alleen maar kenbaar als vage, ronde, plekken in de omringende duisternis.

Handley droeg zijn blauw flanellen zeilcostuum, en de vrouw had een dunnen mantel van zwarte zijde om zich heen gewikkeld.

Het was gemakkelijk, zich voor elkander verstaanbaar te maken, ook fluisterend, want de banjo speelde maar heel zacht, en iedereen bewaarde het stilzwijgen, vermoeid van den langen dag vol zon en lucht, het overvloedige voedsel, de radio — en de eenzaamheid op de zee.

De meeste matrozen hadden zich reeds naar hun logie begeven, want zij zouden den volgenden morgen reeds vroeg weder opstaan. Hen wachtte dan het werk — de gasten waren aan het uitrusten van het nietsdoen, en konden dus zoo laat opstaan als zij verkozen.

Wat Coddington betreft — ook hij had het recht gehad, in zijn kooi te kruipen, maar hij

had klaarblijkelijk andere plannen.

Hij zat rustig op het ruime achterschip, stond dan weer eens op, en liep tot aan de plek, vanwaar hij een gedeelte van het voorschip kon overzien, waar zich de gasten bevonden.

Zijn oogen waren zoo scherp en in staat, om de duisternis te doorboren, dat hij ook het tweetal bij den boegspriet tamelijk duidelijk kon onderscheiden.

— Het caronje voert natuurlijk wat in haar schild, bromde hij tusschen de tanden. Wie zou zij toch kunnen zijn? Een avonturierster, dat staat als een paal boven water — een soort van collega dus, maar niet van de fijnste soort! En hoe zij het denkt aan te leggen, is mij ook een raadsel! Het is echter duidelijk, dat er iets spookt aan boord van die snelle, grijze motorboot groot genoeg om wel twintig menschen te bevatten. Misschien zal het van nacht al wat spannen, maar ik gaf er heel wat om, als ik wist, hoe zij te werk denken te gaan.

Zij zullen het toch niet wagen, als de Chineesche Piraten te werk te gaan? Dat zou wel het teppunt van onbeschaamdheid zijn — maar tegenwoordig bestaan er geen onmogelijkheden meer!

Hij liep weer terug naar het achterschip, en juist op dat tijdstip, toen hij dicht bij de plek was, waar de schijf van de patentlog ronddraaide, pinkte er een klein rood lichtje dicht boven het water een paar malen snel achtereen, juist toen de „Daisy“ had zee gekozen.

De matroos keek scherp toe. Er kon geen sprake van zijn, of het was een sein, overgebracht in een geheime code.

En die boodschap luidde, zooals Coddington het zachtjes nazeide:

„Niet in staat geweest, flesch op te pikken. Grijze motorboot was mij voor. Hebben ons nog niet gezien. Hoe luiden je instructies?“

Coddington beet zich even op de lippen, haalde een zaklampje te voorschijn, voorzien van een rood glas, en seinde terug:

„Wees van nacht waakzaam. Neem je in acht, want ik geloof, dat wij met gevaarlijke bandieten te doen hebben. Volg de „Daisy“ zoo dicht mogelijk, en boven water.“

Hij stak de lamp weer weg, mompelend:

— Die hardnekkige achtervolgers aan boord van het grijze motorjacht hebben het sein natuurlijk ook gezien — maar gelukkig zonder het te begrijpen. Het was onvermijdelijk. Brand moest gewaarschuwd worden.

Langzaam verstreek de tijd. De banjo zweeg.

De opvarenden van het luxe jacht waren zeker zeer vermoeid, en een voor een begaven zij zich naar hunne hutten, waarvan er een zestal van groote afmeting boven op het dek waren gelegen, terwijl de andere te bereiken waren langs een trap, die van het voordek naar het tusschendeck leidde.

De laatsten die zich verhieven uit hun gemakkelijke stoelen waren Handley en Anita.

Het is maar al te duidelijk te zien, dat de rijke domkop smoorlijk verliefd is op die mooie duivelin, bromde Coddington.

Hij mag zich wel in acht nemen, voor het te laat is!

Toen hij tot deze slotsom was gekomen, werd hij bij den arm gevat door Dudds, die hem toebeet:

— Waarom lig jij niet in je kooi, matroos? Wat heb je hier nu nog rond te scharrelen?

— Het is het prachtige weder, stuurman, dat mij aan dek houdt, zeide Coddington zoetsappig. Ik zou toch niet kunnen slapen, vrees ik!

— Slapen of niet — je gaat naar je kooi! Wij houden hier niet van dat rondsletteren. Je hebt je te houden aan de instructies, begrijp je?

Dat was duidelijke taal en Coddington begreep, dat er weinig anders opzat, dan aan het bevel te gehoorzamen.

De tweede stuurman had blijkbaar de wacht, en verstond geen gekscheren, als hij zich eenmaal met zijn groote voeten op het dek van een schip bevond.

Coddington overtuigde zich nog eens, hoe de toestand aan dek op dat oogenblik was.

In het flauw verlichte stuurmanshuisje stond de eerste bootsman achter het groote stuurrad, met de oogen op het compas gevestigd. Buiten het stuurhokje, maar nog op de campagne, stond een matroos van de wacht, en hield uitkijk. En verder scheen de eenige, die op dit oogenblik dienst had, de tweede stuurman Dudds te zijn.

Voor het overige was alles nu doodstil. Een voor een werden de lichten in de hutten uitgeknipt. Het schip was nu bijna geheel duister, op de voorgeschreven lichten na.

— Als ik maar wist, wat die flesch bevat had! mompelde Coddington, terwijl hij met tegenzin, nagestaard door Dudds, naar de trap van het vooronder liep, waar zich het manschappenlogie bevond.

Een tamelijk benauwde lucht sloeg hem tegemoet, en het eerste wat hij deed was, heel

behoedzaam een der ronde patrijspoorten te openen, zonder dat een van de slapende en luidsnurkende matrozen er iets van bemerkten.

Dadelijk drong de frissche nachtlucht naar binnen. Er brandde maar een klein electricch lampje, dat zwakjes het logies verlichtte, waar de manschappen in twee rijen in hun kooien lagen, opgehangen aan de ijzeren zoldering. Zij schenen daar even rustig en goed te slapen als in het beste, donzen bed.

Coddington keek een oogenblik naar de slapenden, en mompelde :

— Ik weet het niet, maar het zou wel kunnen dat het hier binnen een paar uren heel wat levendiger is ! En de drommel mag mij halen als ik van plan ben, mijn oogen te sluiten, voor het zoover is !

De kooi van Coddington bevond zich toevalligerwijze het dichtst bij de deur van het manschappenlogies.

Hij wachtte tot hij niets meer hoorde, en klauterde toen als een kat de trap weer op, en stak zijn hoofd boven het dek uit, om aandachtig rond te zien.

Toen kroop hij als een slang, de duisterste plekjes opzoekende langs den kapstander, den waterton voor de manschappen, en een grooten rol kabel naar de verschansing.

In het eerst kon hij weinig onderscheiden, maar het duurde niet lang of zijn scherpe blik had op eenige kabellengten afstand een grijze vorm ontwaard, die een streep wit schuim achter zich liet. Het moest de motorboot zijn, die dus nog altijd gelijk met de Daisy opvoer.

Plotseling maakte hij zich zoo klein mogelijk, en zocht de bescherming op van de schaduw.

Op niet verren afstand had hij een duistere gedaante zien rondsluipen, dicht langs de rij statiehutten, die voor de eeregasten waren bestemd, en waarvan er een in gebruik was genomen door Anita de Vargas.

Het was een man, tenminste naar de kleederen te oordeelen. Blijkbaar droeg hij zorg, niet te worden gezien door degenen, die zich op de campagne bevonden.

Toen stond de man stil, en tuurde uit over de golven. Raffles zag hoe hij zijn horloge te voorschijn haalde, en het raadpleegde. Het was op die plek totaal duister, en de man moest dus zeker een horloge met lichtende wijzers hebben.

Coddington wist niet goed wat hij doen moest, toen het tooneel zich al weer wijzigde.

De matroos van de wacht kwam de campagne afdalen, en heel zwak klonk het geluid van zijn schoenen met de zolen van touwwerk op de met

groen bekleede treden van de campagnetrap.

Voor Coddington nog wist er ging gebeuren, of iets had kunnen doen om het te beletten, kwam de matroos het dek oploopen, tusschen verschansing en dekhutten.

Hij zag blijkbaar den man in de duisternis, bleef verbluft staan, en het volgende oogenblik viel hij languit op het dek neer, op het hoofd getroffen met een of ander voorwerp, misschien een gummiknuppel.

— Nu, die man gebruikt geen halve middelen ! mompelde Coddington voor zich heen. Het schijnt dus aanstonds te moeten gebeuren, maar ik kan mij nog steeds niet voorstellen op welke wijze het zal plaats vinden ! Zij zullen toch de krankzinnigheid niet begaan zich van dit alom bekende jacht te willen meester maken, op een zoo druk bevaren zee als deze is. Dan konden zij zich even goed dadelijk bij de politie gaan aangeven.

Coddington was dit nog niet met zich zelf eens, of opnieuw veranderde het schouwspel van aanzien.

Weer kwam er een man opdagen, voorzichtig sluipend, maar ditmaal was het slechts een man naar de kleederen, want Pinkerton herkende de schitterende oogen en het ovale gelaat van Anita. Ook heur haar had zij niet kunnen of willen veranderen. Het hing scherp afgesneden over haar ooren en in haar hals neer. Zij droeg een pyama van groene zijde, om het middel dichtgesnoerd met een gordel van een andere kleur.

Zij droeg een tasch, die blijkbaar zeer zwaar was, en die de man onmiddellijk van haar overnam.

— Wij schijnen het hoogtepunt te naderen ! bromde Coddington. De gasten moeten wel bijzonder vast slapen, dat zij zich rustig laten plunderen ! Zou die mooie heks soms een bedwelmend middel door hun wijn hebben gemengd ? Het zou mij volstrekt niets verwonderen ! Maar hoe denken zij ongemerkt van boord te komen, terwijl de bootsman nog altijd in de campagne staat ?

Hij kan het heele voorschip en ook het grootste deel van de wandelgangen overzien !

Het volgende oogenblik reeds zou de oplossing brengen.

Langs de wanden van de hutten hingen op regelmatige afstanden reddingsgordels.

De man, die niemand anders kon zijn dan Benito, nam een van die ronde dingen van zijn haak, en bevestigde de zware tasch aan een een der lussen van sterk touw, waarvan de

meeste reddingsgordels zijn voorzien.

— Dat is heel handig bedacht! zei Coddington bewonderend. Hij laat het ding eenvoudig over boord glijden en zal het zwemmende voor zich uitduwen naar die grijze boot daar, die intusschen naderbij is gekomen! Nu wordt het toch hoog tijd om ook eens een woordje te gaan meespreken, dunkt mij!

Maar daartoe zou Coddington de gelegenheid niet krijgen, tenminste niet op de wijze die hij zich had voorgesteld.

Want eensklaps snerpte er een luid bootmansfluitje door de stilte van den nacht en tegelijkertijd werd er een zware hand op den schouder van den matroos gelegd, en de stem van Dudds bulderde hem in het oor:

— Daar snap ik je dus weer? Waarom lig je niet in je kooi, man? En wat is dat daar op het wandeldek? Wel voor den duivel....!

Hij moest den man hebben zien liggen, en het tweetal met de tasch hebben bezig gezien.

En opnieuw gilte het fluitje dringend en oorscheurend over het schip.

In een wip waren een paar matrozen uit hun kooien gesprongen, en schoten het allernoodzakelijkste kleedingstuk aan.

En de greep om den schouder van Coddington werd nog vaster.

Maar het doordringend geluid van het bootmansfluitje had ook nog andere gevolgen gehad! Aan boord van de grijze boot had men zeker onraad bespeurd, en een kleine, zeer snelle motorpinast maakte zich van het vaartuig los en kwam ter hulp snellen. Op hetzelfde oogenblik wierp Benito met een krachtigen zwaai de reddingsgordel over boord, waaraan de zware tasch was vastgemaakt.

Hij en de vrouw namen een korten aanloop

en wipten lenig en niet zonder elegance over de reeling in het koele water, waarop zij onmiddellijk met lange, krachtige slagen die pinas tegemoet begonnen te zwemmen, de zwaarbelaste reddingsgordel met zich meetrekkend.

— O, die schurken ontsnappen nog! bulderde Dudds woedend. Ik had mijnheer Handley al gewaarschuwd! Maar jou heb ik tenminste, bandiet, die hier op den loer voor hen zat, en jij ontkomt mij niet!

— Zeg dat niet te luid, stuurman! riep Coddington luid lachend. Ik kan werkelijk niet bij je blijven, zooals de zaken nu staan. Ik heb iets heel dringends te verrichten!

En met een slangachtige beweging van zijn lichaam tegelijkertijd zijn vuist met kracht in de maagstreek van den stuurman stootend, maakte hij zich vrij.

Juist op het oogenblik dat een paar matrozen blootsvoets de trap uit het vooronder kwamen opstormen sprong Coddington op de smalle verschansing, en met een allerfraaisten snoekduik wipte hij over boord, en verdween voor een oogenblik onder water.

Toen hij weer boven kwam, was het vlak bij de motorpinas.

Hij wilde zich verwijderen, zoo snel hij maar kon, maar een harde tik met een bootshaak op zijn hoofd deed hem bijna bewusteloos worden. Hij hoorde nog de stem van Anita, die bevelend zeide, vlak bij zijn oor!

— Haal hem aan boord. Ik wil weten, wie die man is. Vlug voortgemaakt!

Hij voelde hoe hij onder de oksels werd gegrepen, juist toen hij zou wegzinken, en toen werd het duister om hem heen.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

CODDINGTON ONTPOPT ZICH.

Een kwartier later ongeveer kwam Coddington weer tot bewustzijn, en het eerste wat hij te zien kreeg, was het gelaat van Anita de Vargas. Hij zelf lag op een rustbank, hij had drooge kleederen aan, en hij voelde een stekende pijn boven op het hoofd. Toen hij er de hand naar uitstak, bemerkte hij dat zijn hoofd verbonden was. De vrouw was zelf ook reeds verkleed, en zelfs weer gepoederd, als voor een schouwburgvoorstelling.

Zij zat voor een kleine tafel in een vrij smalle hut, en haar donkere heerschzuchtige oogen waren nieuwsgierig en vorschend op het bleeke gelaat gericht van den man, die daar zooveen uit zijn bewusteloosheid was ontwaakt.

Zij rookte een sigaret uit een gouden pijpje, blies een rookwolk uit, knikte hem even toe, en zeide toen:

— Geluk gewenscht! Het komt niet vaak voor dat Roode Dave iemand met een bootshaak op het hoofd tikt, die daar nog iets van kan navertellen! Je hebt zeker een harden kop?

— Graniet is er boter bij! antwoordde Coddington grijslachend. Ik denk dat Dave zijn haak wel gebroken zal hebben! Waar ben ik hier?

— Aan boord van de „Havik“. Het schip van mijn vriend Benito.

— Uw vriend? Dus hij is niet Uw broer? Dat heb ik dadelijk al vermoed!

— Heel knap van je, eh... wie ben jij eigenlijk? Zeker geen echte matroos?

— Neen, het is mijn beroep niet! Heb je gemerkt, dat ik je heb beloerd?

— O, bijna van het eerste oogenblik af! Je gaf ook seinen, maar je mag mijn hoofd afhakken, als ik weet aan welk schip dat kan geweest zijn. Ze waren allemaal heel ver weg. Het doet er trouwens niet toe, want geen van die schepen is nu nog te zien. De „Havik“ loopt 35 knopen, moet je weten!

— Dat is niet mis! zeide de gewonde bewonderend. Maar er zijn schepen, die nog... nu ja, het zal je ook wel bekend zijn, Anita, dat er politievaartuigen bestaan, die nog vlugger zijn!

— Hier niet! zeide de vrouw vol vertrouwen. Niet in deze buurt. Je bent John Raffles, niet waar?

De vraag kwam zoo onverwacht, dat ge gewonde een kort oogenblik met zijn antwoord verlegen was, en dat overkwam hem maar heel zelden.

Toen lachte hij flauwtjes, haalde de schouders op, en gaf ten antwoord:

— Als je lust hebt om mij zoo te noemen! Maar waarom denk je het eigenlijk?

— Omdat alleen een man als Raffles op het stoutmoedige denkbeeld kan komen geheel alleen onder een vermomming aan boord van een rijken schelm te gaan, en te trachten, hem wat lichter te maken! En bovendien ben je een heer en dat kan maar van heel weinig mijner collega's gezegd worden.

John Raffles — de lezer zal reeds begrepen hebben, met wien hij te doen had! — keek de vrouw een oogenblik, scherp en onderzoekend aan. Zij had zooveen gezegd, dat hij alleen de zaak ondernomen had. Wist zij dus niets van het volgen van de „Bruinvisch“ de wonderbaarlijkste duikboot? Had men ze aan boord van de „Havik“ evenmin opgemerkt?

Toen viel hem iets anders in. Hij zeide kortaf.

— Je moet dien man geen schelm noemen. Ook ik zag hem daarvoor aan. Natuurlijk — hij is veel te rijk, maar hij geeft millioenen uit aan liefdadigheid.

— Aan ons soms ook? vroeg de vrouw spottend en op scherpen toon:

— Aan jullie? zeide Raffles minachtend. Waarmede zouden jullie het hebben verdiend? Zijn jullie arm, ziek of zwak? Hij zou wel gek zijn, als hij jullie iets schonk.

— Nu, daarom hebben wij het hem dan ook afgenomen! zeide de vrouw ijskoud. Hem en zijn gasten. Och, wat sliepen zij allemaal heerlijk, de Engeltjes! Dat komt er van, als men Amerikaan is, en zoo deerlijk verzot op een zoet slokje! Dan proef je heelemaal niet, of er wat bij is gedaan! Het heele schip sliep als een marmot! Ik behoefde het maar bij elkaar te graaien. Wij hebben zeker voor tweehonderd

duizend dollar buitgemaakt! Nog nooit is het ons zoo meegeloopen! Het is jammer dat je achter het net hebt gevischt, Raffles!

De groote avonturier gaf hier geen antwoord op. Hij bracht de hand naar het hoofd. Hij hield zich met opzet zwak en lusteloos. Het kon goed zijn, dat men hem voor zeer uitgeput en zwak hield.

Na een oogenblik vroeg hij:

— Waarom heb je mij geen tweeden slag met dien bootshaak op het hoofd laten geven?

— Wel, daar had ik zoo mijn redenen voor! Neem maar aan, dat ik nieuwsgierig was, en wilde weten, wat voor vleesch ik in de kuip had. Hoe voel je je nu?

— Miserabel! Zoo slap als een natte spons. Ik zou wel willen slapen! Heb je iets te eten?

— Ja, hier staat al iets voor je klaar! Wijn ook!

— Zonder slaapmiddeltje, naar ik hoop?

— Zonder slaapmiddeltje.

Op dit oogenblik werd de deur van de smalle kajuit geopend, en Benito trad binnen. Zijn gelaat stond strak en zijn oogen waren met een toornige, wraakzuchtige uitdrukking op Raffles gericht.

— Duurt dat gesprek eeuwig? vroeg hij woedend. Wat heb je hier met dien man op te houden? Is hij degeen voor wien je hem hield?

De vrouw knikte.

— Als dat zoo is, had je beter gedaan, hem maar kalm te laten zinken! Een lastpost en een dwarskijker, die den uitslag nog onzeker zou kunnen maken! De vrouw haalde de schouders op, deed een trekje aan haar sigaret en zeide:

— Je bent gek, Benito! Wat wou zelfs een man als Raffles tegen een troep van twaalf koppen kunnen beginnen? Ben je een kind? Wij zullen hem van nacht eenvoudig ergens dicht onder de Noorsche kust over boord zetten, als hij tenminste sterk genoeg is om te kunnen zwemmen!

— Als we het nu eens deden, nu hij er te zwak toe is? stelde Benito met een cynisch lachje voor.

De vrouw wierp hem een stekenden blik toe, en antwoordde:

— Ik ben, wie ik ben, Benito, maar ik zal geen man in koelen bloede vermoorden!

— Daar heb je wel eens anders over gedacht, zeide Benito scherp. Het schijnt er maar van af te hangen, wie de man is. Nu,

jij bent onze aanvoerdster jij draagt zelf de verantwoording.

— Ik ben blij, dat je dat zoo inziet, hernam de vrouw koeltjes. Hij wil nu eten en slapen. Kwaad kan hij ons onmogelijk doen. Zelfs al wilde hij nu over boord springen — wat zou dat hinderen? Hij zou de heele Noordzee moeten overzwemmen, voor de helft althans, voor hij een kust zou bereiken! En laat hem nu maar met rust.

De man en de vrouw gingen de kajuit uit, maar niet nadat Fenito nog een blik vol haat had geworpen op den man, wiens naam alleen in staat was, de stoutmoedigste bandieten te doen sidderen.

Raffles bleef alleen. Hij at met smaak van het zeer goed bereide voedsel, dronk wat wijn, voelde een behaaglijke loomheid over zich komen, en sliep zoo gerust in, alsof hij zich niet in de macht van gevaarlijke en wraakzuchtige vijanden bevond.

Het was klaarlichte dag, toen hij weer ontwaakte, volkomen uitgerust en verfrist.

De zonnestralen drongen schuin door de ronde patrijspoort van de klein ekajuit.

Hij richtte zich op en keek naar buiten. De zee was wat woeliger geworden, en nu en dan ging de zon schuil achter een weinig goeds voorspellende wolk. De zee was geheel verlaten, met uitzondering van een paar visscherspinken, waarvan de bruine zeilen scherp afstaken tegen de lucht. Zij bevonden zich echter op zeer verren afstand.

Raffles bemerkte aan de vaart van het schip, dat de bandieten zich volmaakt veilig achtten, en niet eens zooveel haast maakten, om uit deze gevaarlijke streek weg te komen.

De vrouw had het schip met een naam genoemd, maar die zou waarschijnlijk wel niet leesbaar zijn aan den voorstevan. Of anders beschikten de schrandere schelmen over vijf of zes naamborden, die zij beurtelings aan den voorstevan konden ophangen.

Intusschen bleef het voor Raffles voorloopig raadselachtig, hoe de zeeschuimers het durfden wagen, in deze druk bevaren zee een overval te ondernemen, die bij ontdekking aanstonds een aantal van de snelste politievaartuigen op hun spoor moesten jagen. Daar was verder de radio aan boord van de schepen, die hen zouden opmerken.

Het is waar, dat de piraten er op gerekend hadden, de berooving ongemerkt te doen plaats hebben. Het was slechts aan een nood-

lottig toeval te danken, dat Benito en Anita bespied waren geworden bij hun diefstal. Toen moest de aandacht wel gevallen zijn op dat grijze schip, hetwelk sedert den vroegen middag de „Daisy” had gevolgd.

Raffles rekte zich eens uit, en bemerkte tot zijn vreugde, dat zijn spieren lenig en sterk waren, en dat de pijn aan zijn hoofd zoo goed als geheel verdwenen was. Hij lite echter het verband voorloopig op zijn plaats zitten, want het kon geen kwaad, als de boeven hem zwakker oordeelden, dan hij inderdaad was.

Hij deed een stap op de deur, en zijn voorhoofd rimpelde zich. Zij was op slot gedraaid!

Zij overdrijven het! mompelde Raffles, en hij sloeg een blik op de patrijspoort. Dadelijk zag hij dat die te klein was, om er doorheen te kunnen kruipen.

Het was echter volstrekt niet zijn plan om in zee te springen, want dat zou waanzin geweest zijn, maar het denkbeeld was hem onaangenaam, dat men geloofde, hem hier tegen zijn zin opgesloten te kunnen houden.

Hij keek door een reet van de deur, en bemerkte aan de schaduwen, dat zij met twee stevige grendels was afgesloten aan de gangzijde. Het zou zeer lang duren en zonder de noodige werktuigen moeilijk zijn, die grendels terug te schuiven.

Toen wijdde Raffles zijn aandacht aan de patrijspoort. Zooals gewoonlijk was zij afgewerkt met een platten, koperen ring, die met behulp van vier houtschroeven in den wand van de boot was geschroefd.

Raffles bespeurde onmiddellijk, dat de ruimte zeker wel vier centimeter grooter zou worden, als hij er in kon slagen, die koperen omlijsting te verwijderen. Hij had echter geen schroevendraaier, maar dat was een klein bezwaar voor een man van zijn vindingrijkheid.

Hij had druiven gekregen bij zijn ontbijt en naast het bord lag nog de vernikkelde druivenschaar.

Een stevige ruk scheidde de beide helften. Raffles nam de helft met het kleinste blad, stak dit tusschen deurkier en met een spellen ruk brak hij er den scherpen punt af.

Met het toestel, dat hij aldus overhield, viel het hem niet zoo moeilijk, de vier schroeven los te draaien.

Inderdaad werd de opening grooter, maar toch nog niet zoo, dat hij er zijn lichaam doorheen zou kunnen vringen.

Maar het bleek dat de wand van de boot niet van staal, maar van hout was, en met be-

hulp van het scherp geslepen ontbijtmes sneed hij groote spaanders geduldig aan de onderzijde van de ronde opening weg, totdat hij kans zag, er zijn lichaam doorheen te wringen.

Toen hij zijn handen om den uitstekenden rand van het dek had geslagen, en alleen zijn beenen nog naar zich toe behoefde te halen, dacht hij er een oogenblik aan, zich in zee te laten glijden, en te trachten, naar een van de zeilschepen te zwemmen, die hij op verren afstand kon waarnemen.

Maar om twee redenen liet hij dit plan varen. Ten eerste zou men hem stellig onmiddellijk in zee zien liggen, en niet aarzelen, hem een kogel door het hoofd te jagen, en ten tweede zou zijn toestand zzer gevaarlijk zijn, ook al zou een van die visschers hem oppikken, want hij liep voortdurend de kans, dat een inspectievaartuig van de visscherij een een kijkje zou komen nemen — en al die inspecteurs waren natuurlijk reeds lang op de hoogte van den aanslag aan boord van de „Daisy”.

Hij heesch zich dus op, stapte heel kalm op het dek, en stond neus aan neus met een verblufften zeeschuimer, die vruchteloos zijn ongewapende zakken afzocht, totdat Raffles glimlachend zei:

— Geef je niet zooveel moeite, vriend. Ik loop niet weg — tenminste nu nog niet. Maar ik had behoefte aan wat frissche lucht, en ik vond het een onverdraaglijk denkbeeld, dat men hier aan boord zou wanen, mij tegen mijn zin opgesloten te kunnen houden. Hoe is Uw oordeel daarover, madame?

De vraag was gericht tot Anita, blijkbaar de eenige vrouw aan boord, die langzaam was komen toelopen, en niet zonder een oprechte bewondering in haar stem en haar blik afgemeten zeide:

— Mijn complimenten! Zij hebben mij dus niets te veel van je verteld, John Raffles! Hoe deed je het?

— Druivenschaar gebroken — schroevendraaier van gemaakt — koperen lijst van de patrijspoort weggenomen — houtwerk zoover weggesneden, tot ik door de opening kon, rapporteerde Raffles laconiek. Die plek is er natuurlijk niet mooier op geworden, en ik heb nogal wat bedorven, maar dan had gij lieden ook maar niet de dwaasheid moeten begaan, om niet te zeggen de onhoffelijkheid, mij als een gevangene te behandelen. Waarom mij niet veel eer als een lieve gast beschouwd, die kan komen en gaan wanneer het hem belieft?

— Het komen is nog tot daaraan toe,

Raffles, maar wat het gaan betreft — ik vrees dat we je niet zoo spoedig zullen loslaten! Wil je niet bij ons blijven?

— Neen, in geen geval! antwoordde Raffles zonder aarzelen.

— Misschien bedenk je je nog wel eens. Wij zijn niet zoo kwaad — en alles wel beschouwd, doen wij toch niets anders dan jij zelf doet!

— Daarover zullen wij maar niet redetwisten, madame, zeide Raffles koeltjes. Ik zie dat anders in. Jullie hebben niet geaarzeld, een arme matroos dood te slaan, en van het geld maken jullie natuurlijk goede sier!

— Die matroos is alleen maar gewond — en al was hij gedood, ook wij loopen die kans! Men zal ons wel niet sparen, als het op een gevecht aankomt! En vechten zullen we, dat verzeker ik je! En natuurlijk maken wij ons niet van het geld meester om er een hofje van te stichten of oorlogsblinden blij mee te maken!

— Dat slaat natuurlijk op mij, zeide Raffles schouderophalend. Als U het goed vindt, madame, zullen wij het hierbij laten. Wil men mij toestaan, vrij over het dek te loopen?

— Dat verlof heb je, Raffles!

— Zou je niet eens afwachten, hoe ik er over denk, Anita? vroeg plotseling een ruwe, woedende stem in de Spaansche taal, en Benito stak zijn hoofd boven de trap naar de voorkajuit uit. Ik heb het je gezegd, en je ziet nu dat ik gelijk had — wij hadden er het verstandigst aan gedaan, hem aan handen en voeten te binden, een anker aan zijn beenen te bevestigen, en hem over boord te zetten.

— Levend en wel? vroeg Raffles spottend.

— Waarom niet? Je hebt het honderdmaal verdiend door je strijd tegen de onzen! Je bent onze doodsvijand — of wilde je het soms ontkennen?

— En volgens mij is het beste wat men doen kon, jullie allen uit te roeien als schadelijk gedierte, ratten en onkruid! Jullie zijn de kanker van deze zieke maatschappij, en behooren aan de galg thuis!

Raffles had het zeer kalm gezegd, maar zijn oogen bliksemden als koud staal.

De Mexicaan deed dreigend een stap op hem

toe, tatste met de hand in zijn zak, en die kwam, met een mes gewapend, weer te voorschijn.

Het volgende oogenblik vloog het hem uit den vuist, en spartelde hij zelf aan den voet van den trap naar de lage campagne,

Toch was het alsof Raffles zich in het geheel niet bewogen had.

De andere bandieten wilden zich op Raffles werpen, maar de vrouw gebod hooghartig:

— Laat dat, Pete! Naar het schijnt word ik hier niet meer gehoorzaamd, en ik meen mij toch te herinneren, dat ik jullie Koningin ben! Wie het waagt iets tegen dezen man te ondernemen, voor ik het beveel, die wordt ter dood gebracht! Heeft men mij duidelijk begrepen?

Een vijftal toegelopen schelmen en ook Benito, die was overeind gekrabbeld, hadden de vraag gehoord. Er werd wat gebromd, maar niemand gaf antwoord. Het was duidelijk, dat zij allen grooten eerbied en ook vrees koesterden voor de schoone Mexicaansche.

Wat Raffles betreft, het geheele geval scheen hem volstrekt niet te raken, en hij was rustig naar de verschansing van het achterschip gewandeld en leunde er overheen!

Hij liet zijn bliken gaan over de nu grijze golven, die hun koppen begonnen op te steken. Blijkbaar ging het weder omslaan. Hoog in den hemel dreven lange, vlardige vederwolken, door den volksmond windveren genoemd.

En naarmate hij uitkeek nam de bittere zekerheid bij hem toe, dat hij voorloopig niet behoefde te rekenen op de hulp van Brand.

Want van de duikboot was niet het geringste spoor te zien.

Het was maar al te duidelijk, dat Brand en de trouwe reus Henderson die zich aan boord van de duikboot bevonden, niets hadden bespeurd van hetgeen er in de duisternis voor viel aan boord van de „Daisy”, en dit schip volgens hun opdracht waren blijven volgen! John Raffles scheen verloren te zijn op die uitgestrekte Noordzee, die hoe langer hoe eenzamer werd, naarmate de motorboot Noordelijker kwam, en hij was overgeleverd aan de wraakzucht van zijn vijanden!

Lord Lister kwam. zag en..... stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK V.

HET RADIOBERICHT.

Toen Raffles eenmaal wist, dat hij uitsluitend op zich zelf aangewezen zou zijn, begon hij met groote aandacht en zorgvuldigheid zijn tijdelijke omgeving te bestudeeren.

Hij had al aanstonds gezien dat dit schip, al was het dan ook uit hout gebouwd, volmaakt zeewaardig was en uiterst snel liep. Het moest zelfs sneller zijn dan de „Daisy”, welk schip zij met het grootste gemak had kunnen bijhouden, en inhalen als het noodig was.

De „Havik” was geheel op snelheid ingericht, en dat was aan allès te bemerken. De machinekamer was bijna geheel ingenomen door den krachtigen motor en steeds was daar een machinist aanwezig.

Raffles ontdekte ook al spoedig dat de boot twee schroeven had, en hij vond in het voorschip een eigenaardig luik, waarvan hij de bedoeling niet spoedig begreep, totdat een ruk aan een hefboom hem het geheim onthulde!

Het luik klapte snel omhoog, en daar verrees automatisch een klein snelvuurkanon tot boven het dek, met een kleinen stapel granaten er bij! Raffles had niet voor niets aan den vreeselijken wereldoorlog deelgenomen, hij kende de wapens van alle deelnemende naties, en een enkele oogopslag was voor hem voldoende om vast te stellen, dat hij hier met een van die beroemde Fransche snelvuurkanonnen van 75 millimeter te doen had, die ook de bewondering van den tegenstander had opgewekt. Natuurlijk echter bezat het geen wielen, maar was geplaatst op een stalen affuit, en zeer gemakkelijk naar alle richtingen te wenden. Het moest een geducht wapen zijn in de handen van een gefoefend kanonnier.

Natuurlijk was die handelwijze niet onopgemerkt gebleven, en een paar van de zeeschuimers kwamen dreigend toelooopen, maar Raffles zeide op zijn beminnelijksten toon:

— Houdt U kalm, heeren! Ik ben niet van plan, het mede te nemen. Het is een prachtig kanon, en ik maak jullie mijn compliment!

En Raffles zette zijn onderzoek kalmpjes voort.

Hij ontdekte achtereenvolgens een volledig uitgerust wapenmagazijn, met geweren, karabijnen, revolvers en enterhaken, handgranaten en zelfs cylinders met stikgassen, een uitmuntend ingericht radiovertrek, ja tot een volmaakte en volledige Roode Kruis-Afdeeling toe! Aan boord van een oorlogsschip had men niet praktischer en vollediger kunnen zijn!

Maar het grootste en meest opzienbarende wonder aan boord van dezen modernen zeeschuimer zou tot het laatst voor hem bewaard blijven!

Op het lange achterschip had hij reeds eerder een langwerpige ding zien staan, dat met een lap waterdicht zeildoek was bedekt, en dat hij voor een groote reddingsboot had aangezien. Toen hij echter een tipje van de lap optilde, bemerkte hij tot zijn verbazing, dat hij het lichaam voor zich had van een kleine, tweepersoons vliegmaschine. Het was een Moth, ingericht om op het water te kunnen landen en voorzien van twee langwerpige drijvers van cilindervorm, uit aluminiumplaat geperst.

De draagvlakken waren er afgenomen, en leunden aan weerszijden tegen het ranke lichaam.

— Dit ranke vogeltje zal wel bestemd zijn, om op zijn rug, de schoone Anita en haar vriend mede te voeren, als de omstandigheden het mochten eischen. Er schijnt letterlijk op alles gerekend te zijn! Maar je bent nog niet waar je wezen wil, jongedame, en als het aan mij ligt, zul je niet zoo gemakkelijk met je gestolen waar ontsnappen, al doen de gebeurtenissen zich op dit oogenblik niet zoo gunstig voor.

Raffles liet het dekzeil weer vallen. Een paar van de bandieten sloegen hem op eenigen afstand gade. Het was duidelijk, dat zij hem niet vertrouwden, en toch zou de aanvoerdster wel niet zoo dom zijn, de machine startklaar dat wil zeggen alle tanks gevuld, daar te laten rusten!

Raffles vroeg zich af hoe de machine wel moest opstijgen, en toen bemerkte hij een kleine, stevige lier, die waarschijnlijk opzettelijk

was aangebracht om de kleine Moth over boord te tillen, en met zijn drijvers op de golven te plaatsen.

Dat alles moest heel gemakkelijk gaan, want de vliegmaschine was nauwelijks vijf meter lang, en de spanwijdte bedroeg zeker niet meer dan zes.

Hij zette zijn tocht over het schip voort, en wist zich daarbij steeds op den voet gevolgd door een paar van zijn vijanden, die een gezicht trokken, alsof zij hem het allerliefst zonder verderen omhaal over boord had geworpen.

Hij bekommerde zich echter volstrekt niet om dit gevolg, maar vervolgde zijn onderzoekings-tocht, bekeek de reddingsbooten die aan de davits hingen, en kon een vluchtigen blik slaan in de machineruimte waar de geweldige motoren waren ingebouwd, welke het schip een snelheid verleenden, veel grooter dan waarvoor het oorspronkelijk gebouwd was, en stellig grooter dan de snelste torpedojagers van de Engelsche Marine bezaten.

Behalve de echte racebooten kende Raffles nog maar een vaartuig, dat heel gemakkelijk de Havik zou kunnen inhalen — zijn eigen voortreffelijke duikboot, maar die was helaas ver, en Brand zou stellig niets begrijpen van de stilzwijgendheid van den gewaanden matroos, Coddington, en zeker zoo ongerust zijn, dat hij des te hardnekkiger de „Daisy” zou blijven volgen, totdat hij zekerheid had.

Toen viel hem in, dat Kapitein Austin stellig een radiobericht naar de Kust had gezonden onmiddellijk na den stoutmoedigen roof en de verdwijning van het Mexicaansche bandietenpaar.

Het kon bijna niet anders of Brand had dit bericht moeten opvangen met het voortreffelijke toestel, dat zich aan boord van de „Bruinvisch” bevond. Hij moest dus wel geloofd hebben, dat de groote avonturier bij die gelegenheid het onderspit had gedolven, en in gevangenschap was geraakt, ofschoon hij toch wel wat verwonderd had moeten zijn wegens de omstandigheid, dat kapitein Austin wel de berooving en de namen van de beide Mexicanen maar niet de arrestatie van den Matroos Coddington zou hebben vermeld!

Het was echter ook denkbaar, dat Brand wel andere dingen aan het hoofd had gehad dan juist op dat tijdstip te luisteren naar de seinen dan het radioontvangtoestel, en dat hij daarvoor volmaakt onkundig was gebleven van hetgeen er was voorgevallen. Dit moest wel bijna zoo zijn, anders zou hij toch zeker wel de „Havik inplaats van de „Daisy” hebben gevolgd.

Dat er iets met de duikboot gebeurd kon zijn wilde Raffles eenvoudig niet aannemen. Brand was te voorzichtig, en een aanvaring had er zeker niet plaats gehad.

Hij liep in gedachten verder, totdat hij de kapiteinshut bereikte, en bij de deur Anita en Benito zag staan, die in een tamelijk opgewonden twistgesprek geïkkeld waren, in de Spaansche taal en vrij luid gevoerd.

Raffles luisterde een oogenblik toe, maar de twee Mexicanen kregen hem tegelijk in het oog en zwegen plotseling.

Glimlachend zeide Raffles :

— Ik bemerk, dat gij het over mij hebt, en moet tot mijn leedwezen bespeuren, dat mijn geringe kleinigheid heeft moeten strekken tot twistappel tusschen Uw beiden! Ik betuig U daarover mijn spijt — maar wel beschouwd kan ik het niet helpen!

— Versta je Spaansch? vroeg Anita, die wat bleeker was geworden.

— In mijn omstandigheden ben ik wel verplicht, de meeste talen althans te verstaan, senora! antwoordde Raffles. Mijnheer Benito wil mij dus kalmpjes laten afmaken, omdat ik te lastig ben, en gij zelf zijt wel zoo goed, mij nog wat uitstel toe te staan — omdat ik dan toch eigenlijk een collega ben! Heb ik goed verstaan, dan hebt gij een haven in of althans een gedeelte van de Kust van Noorwegen voor mij uitgezocht! Ik wil U wel zeggen, dat mij dat zou spijten, want ik heb er op het oogenblik niets te zoeken. Ik weet werkelijk niet wat ik daar ten Noorden van Tromsø te maken heb. Het duurt nog wel een week voor wij daar zijn, tenzij gij dag en nacht doorvaart!

De vrouw fronste de wenkbrauwen, en zeide :

— Het is niet altijd verstandig om zooveel te hooren, Raffles! Je zou misschien beter doen, nu en dan je ooren te sluiten, tenminste wanneer je aan het leven gehecht bent. Maar je weet het nu eenmaal. Ik ben inderdaad van plan, je daar in de buurt aan wal te zetten. Des nachts. Met een van onze sloepjes.

— Zeer onaangenaam! zeide Raffles ontevreden. Welk een lange terugreis, door een zoo onherbergzame streek, als het Noorden van Noorwegen!

— Die reis zou je bespaard zijn geworden, Raffles, als ik mijn zin had gekregen, zeide Benito met een leelijk lachje. Ik wil je wel verklaren, dat ik je aanwezigheid hier aan boord volstrekt niet op prijs stel — integendeel! Menschen als jij leveren gevaar op voor iedereen, die met hen in aanraking komt!

— Niet altijd, mijn waarde heer, niet altijd! protesteerde Raffles. Het hangt er maar van af, wat en wie de menschen zijn, met wie ik in aanraking kom! Zoo, de reis gaat dus naar Tromsö. Maar zijt gij niet bang, dat gij onderweg door een of ander vaartuig zult worden ingehaald?

— Ik zou het vaartuig willen zien, dat ons te pakken kan krijgen! gromde Benito. Wij hebben nog ons kanon — en als het ons te warm wordt, gaan wij weg!

— Met de vliegmaschine zeker? vroeg Raffles op zijn onschuldigsten toon.

— Je ziet nu wat hij weet, Anita! riep Benito op woesten toon. Hij heeft al overal zijn neus in gestoken. Ik zeg je nogmaals, dat die man ons verderf zal worden, als wij niet oppassen!

De vrouw haalde echter minachtend de schouders op en sprak:

— Je bent gek — of je bent laf geworden, Benito! Hij zal niet zoo krankzinnig zijn, nu over boord te springen! En al deed hij het wel — wat vrees je dan nog? Hij zou wel vijf dagen moeten zwemmen om de dichtstbijzijnde kust te bereiken! Wij hebben de Shetlandsche Eilanden al lang achter ons! Zelfs al was hij een Kanaalzwemmer, dan zou hij het niet kunnen! Of zou je er kans toe zien, Raffles!

— Neen Senora — ik ben geen tovenaars! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb wel eens bijna een dag in de golven gelegen, en dat was reeds vermoeiend genoeg, maar vijf dagen zonder eten en drinken worstelen tegen het water — neen, dat zou mijn krachten denk ik te boven gaan! U behoeft zich dus geen oogenblik ongerust te maken dat ik Uw aangenaam gezelschap zal prijs geven — tenminste voorloopig.

De vrouw keek hem een oogenblik met haar schitterende, zwarte oogen onderzoekend aan.

— Er is iets in je toon, wat me maar half bevalt, zeide zij langzaam. Het zou mij bijna voorkomen, alsof je den spot met ons dreef! Nu, dat is een onschuldig vermaak, dat we je gunnen! En laat hem nu met rust, Benito, ik beveel het je, als mijn verzoeken dan niets meer uitwerken. Voor zoover ik weet ben ik nog altijd de leidster, de bevelvoerdster. De dood van dezen man zou ons volstrekt geen voordeel aanbrengen. Ik weet dat hij machtige vrienden heeft, die hemel en aarde zouden bewegen, om ons er voor te laten boeten. Welk nadeel kan hij ons berokkenen? Niet het minste. Als hij het tegendeel beweert, dan bluft hij. Zoodra hij aan land is gezet, steken wij weer in zee,

en gaan — naar de bekende plek!

— Wilt gij mij niet zeggen, welke de plek is, senora? vroeg Raffles zeer hoffelijk.

— Neen, dat zal ik je niet zeggen, Raffles! Zoover gaat mijn hulpvaardigheid weer niet. Je hebt ons bijna een leelijke pijp laten rooken, en bijna zou ons onze buit zijn ontgaan. Ik heb dus reden genoeg, om toornig op je te zijn, maar ik wil je niet van het leven berooven, als je je nu rustig houdt, en ons geen last veroorzaakt. Wij zouden anders genoodzaakt zijn, je weer op te sluiten!

— Maar dan zou ik genoodzaakt zijn, opnieuw uit te breken, senora! hernam Raffles. Laat mij maar wat rondloopen. Het is beter voor mijn gezondheid. Ik voel mij nog zeer zwak!

En Raffles deed op zeer natuurlijke wijze een paar wankelende stappen en zonk neer in een dekstoel, op bedriegelijke wijze den man nabootsend, die een aanval van duizeligheid krijgt door bloedverlies.

Benito haalde de schouders op, en wierp Raffles een blik toe, dien de vrouw niet zag, maar Raffles daarentegen des te beter.

— Ja, jij schurk — als je je zin had, zou je mij het liefst een kogel door de ribben jagen! mompelde hij voor zich heen, terwijl het paar zich verwijderde.

De dag verstreek. Er deed zich volstrekt niets bijzonders voor. Van de duikboot was niets te zien, en Raffles wist nu waarom. Nu en dan sprak de vrouw een paar woorden met hem, maar niet lang, want steeds kwam Benito toelopen, en maakte ruw een einde aan het gesprek. Het was duidelijk dat de man niet alleen bang was voor den grooten avonturier, maar nog jaloersch op den koop toe.

Raffles kreeg op tijd zijn maaltijden, die zeer goed waren voorbereid, en hij kreeg er zelfs een glas wijn bij, waarvan hij niet zonder eenigen argwaan eerst proefde. Het zou hem volstrekt niet verbazen, als die schelmsche Mexicaan pogingen deed om hem stilletjes te vergiftigen, achter den rug van zijn vriendin om.

En zoo viel de duisternis weer, en Raffles, die den geheelen dag, de lustelooze, zwakke had gespeeld ging naar de kleine hut terug, waar hij was ontwaakt, en wierp zich op zijn krib.

Niet om te slapen evenwel!

Raffles was integendeel klaar wakker. Zijn geest was nog nooit zoo bezig geweest, zoo rap en zoo op alle mogelijkheden ingesteld.

Ook nu dacht hij er geen seconde aan, over

boord te springen, ofschoon niets hem gemakkelijker zou zijn gevallen, want hij kon ontsnappen door hetzelfde patrijspoortje, dat hij dien morgen had vernield. Het zou weinig meer dan zelfmoord geweest zijn. Een zeer snel vaartuig zou nog wel een dag hebben noodig gehad, volle 24 uren, om van deze plek de Noorsche Kust te bereiken. En aan den anderen kant was volstrekt niets! De Färöer waren reeds gepasseerd — de Oceaan strekte zich aan bakboord van de motorboot uit!

Hij wist bovendien zeer goed dat er nu wel gewaakt zou worden. Vertoonde hij zich ergens en ondernam hij een poging tot vluchten, dan zou men hem voor alle zekerheid eenvoudig neerschieten. Voor een man als Raffles is een goed geplaatste kogel altijd nog veiliger dan een duw of een sprong in zee! Men mocht ook het toeval niet tarten, dat wel eens een visscherspink op zijn weg zou kunnen doen opdagen.

Maar er waren andere kansen, en daaraan dacht Raffles nu. Het kon ongeveer middernacht zijn, toen hij zich van zijn krib liet glijden, geheel gekleed, en luisterde.

Op het dek meende hij zachte voetstappen te hooren.

Het was waarschijnlijk een van de wachthebbers, die daar op en neer liep.

De roodharige kapitein zou wel op de brug staan, achter het stuurrad.

Maar voor de rest was het stil. De overmoeidige bandieten, opgetogen over den omvang van hun buit, hadden dien avond zwaar gedronken, en zouden nu wel ronkend in hun kribben liggen, of in hunne hangmatten, om hun roes uit te slapen.

Raffles echter dacht aan het kleine vertrekje van den marconist.

Hij zag het duidelijk voor zich, dicht bij het achterschip, de laatste van de rij dekhutten, die vijf in getal waren. Want de „Havik” was weliswaar veel kleiner dan de „Daisy”, maar kon toch gemakkelijk een vijftiental mannen met zich medevoeren en een slaappleats verschaffen.

Zeer waarschijnlijk was ook dit schip gestolen, of wel het was ter beschikking gesteld door een rijk geworden schrik, waarop men het voorzien had van een krachtiger motor.

Raffles wist dat de man die verstand had van radioberichten zoeven dit vertrekje had verlaten. Het uitzenden van radioberichten was zoeven gestaakt en Benito scheen zich zoo volmaakt veilig te voelen, dat er naar politieberichten zelfs niet meer geluisterd werd, ten-

minste niet des nachts.

Raffles tastte naar den knop van de hutdeur. Zij was opnieuw gesloten met de grendels.

Maar nu glimlachte Raffles, want hij had op zijn tocht over het schip hier en daar wel iets gevonden of opgeraapt dat hem van nut zou kunnen zijn.

Zoo had hij bijvoorbeeld op de bank naast de machinekamer, die voor den mecaniciens bestemd was om uit te rusten, naast nog andere gereedschappen een fijn boortje gevonden, en een klein strengetje koperdraad, die hij maar bij zich had gestoken.

Een en ander kwam hem nu uitstekend te pas.

Hij had met behulp van zijn zakdoek van te voren nauwkeurig de plek gemerkt, waarop de grendels zich bevonden, door een scheurtje in den zoom, en nu boorde hij op dat punt schuin een gat door het deurpaneel, maakte een lus van het dunne koperdraad, stak die door de opening, en vond na eenig tasten den knop van den grendel, dien hij nu gemakkelijk uit de sponning kon trekken.

Hij herhaalde dit nog eens beneden aan de deur, en..... ze was open!

Natuurlijk, hij had weer door het raampje kunnen klauteren, maar dat leek hem te gevaarlijk, want men zou hem zien!

De weg was vrij, en hij klauterde onhoorbaar het trapje op, maar het dek. De nacht was zeer donker, en het was duidelijk te zien dat het niet lang meer zou duren, of een hevige storm zou opsteken.

Raffles vroeg zich zelfs verwonderd af of de kapitein den moed zou hebben, met dit ranke vaartuig op zee te blijven, terwijl een orkaan op komst was.

Hij kroop heel behoedzaam over het dek voort zonder door het minste gerucht zijn aanwezigheid te verraden, bereikte het achterschip, en lag een kort oogenblik doodstil, want hij hoorde weer de voetstappen van den man, die de wacht hield.

Hij was slechts van hem gescheiden door de rij dekhutten.

En toch moest hij nu handelen!

Ongelukkig bevond zich de deur naar het vertrekje dat hij wilde binnengaan juist aan den kant van het dek, waar de uitkijk heen en weer liep.

Toch mocht Raffles niet langer wachten, want misschien zouden binnen een kwartier de atmosferische toestanden zoo zijn, dat er

aan het uitzenden van berichten niet meer te denken viel.

Hij kroop dus om den hoek heen, luisterde scherp toe, en richtte zich op, juist toen de schreden op zijn zachtst waren. Haastig tastte zijn hand naar de deurknop, maar de deur sloot stijf, en maakte gerucht, toen hij ze opende, onmiddellijk draaide de gedaante daar aan het andere uiteinde van het korte wandeldek zich om en kwam argwanend terug loopen. Raffles had bliksemsnel de deur weer losgelaten, die nu echter half openstond, en stond nu achter den wand, die de rij dekhutten afsloot, al zijn spieren gespannen, en gereed om toe te springen, als het moest.

De man vond de half geopende deur, uitte een zachte kreet van verwondering, en keek instinctmatig om den hoek. Hij opende den mond reeds om te schreeuwen, toen hij Raffles zag, en deze begreep dat hem geen keuze overbleef. Met alle kracht sloeg hij den man met zijn vuist tegen de kin, maar voor hij op het dek kon neervallen, volkomen bewusteloos, had Raffles hem vastgegrepen. Hij bond hem haastig een doek voor den mond; legde hem

op de buik, bond zijn armen stevig op zijn rug met het eerste het beste touw, deed hetzelfde met zijn beenen, en trad toen haastig het vertrekje van den marconist binnen.

Het was er stikdonker, en Raffles moest alles op den tast doen.

Hij durfde geen licht maken, uit vrees dat de kapitein daarboven, ofschoon die met den rug naar hem toe was gewend, het zou opmerken.

Hij kende echter deze toestellen door en door, en binnen weinige minuten had hij de juiste golflengte gevonden, en zijn vingers tikten op de toetsen van het zendtoestel.

Zijn hart sprong op van vreugde, toen hij al zeer spoedig antwoord kreeg — Brand had hem gehoord!

En zoo vlug hij kon, seinde hij het volgende: „Ben gevangen aan boord van grijze motorboot. Kom mij helpen. Op dit oogenblik varen wij ter hoogte van Aalesund. Zijn op weg naar Tromsö, waar ze mij aan land willen zetten. De aanvoerder wil mij liefst voor dien tijd dooden. Hij heeft een zeer groot bedrag aan de gasten van de „Daisy” ontstolen. Dat moeten wij buit maken. Rep je zooveel mogelijk. J. R.”

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne

HOOFDSTUK VI.

AAN DEN RAND VAN DEN AFGROOND.

Raffles had den luisterkap opgezet en wachtte in de grootste spanning.

Een paar seconden verliepen.

Toen begon het toestel te tikken op de bekende wijze — kort, lang, kort, lang.

En uit zijn hoofd ontcijferde Raffles het laconieke bericht:

„Wij komen. Hebben pas zoeven de toedracht van de zaak vernomen. Zijn nu ongeveer ter hoogte van Aberdeen. Zullen ons zooveel mogelijk reppen. Houd moed.”

Even knetterde het nog in het toestel, en toen werd het stil.

Raffles haastte zich, het gebruikte papier uit de machine af te scheuren, en in zijn zak te steken.

Toen verliet hij vlug het hokje, sloot zachtjes de deur, en keek wat er van den man was terecht gekomen, dien hij had neergeslagen.

Hij begreep dat hij zich in een zeer moeilijken toestand bevond. Zelfs al maakte Brand nog zooveel haast, het zou hem volmaakt onmogelijk zijn, de snelvarende „Havik” binnen de twee dagen in te halen, tenzij de storm die op komst was het piratenschip dwong, tegen zijn zin een veilige haven op te zoeken.

Raffles begreep echter, dat Benito dit niet zou durven doen, tenzij de uiterste noodzaak hem dwong, want hij moest begrijpen, dat in iedere havenstad van Noorwegen, Zweden, Denemarken, maar ook van Duitschland en Holland reeds bekend was gemaakt dat die grijze verdachte motorboot op zee rondzwierf, met een aantal stoutmoedige bandieten aan boord.

Vond men echter morgenochtend dezen man, gekneveld en wel, dan was het lot van Raffles natuurlijk bezegeld.

De kerel zou dadelijk verraden, wat er dien nacht gebeurd was, men zou begrijpen, dat Raffles had geseind, en de kogel wachtte hem.

Zelfs Anita zou hem dan niet meer kunnen redden. Zij zou niet kunnen strijden tegen den storm van woede en haat, die dan zou opsteken.

Wat moest er nu met dezen man gebeuren, op dit betrekkelijk zoo kleine vaartuig?

Raffles begreep dat hij tot iederen prijs uitstel moest zien te verkrijgen.

Indien hij er in kon slagen, den man ergens te verbergen, al was het maar gedurende twee etmalen, dan was er misschien nog niets verloren — men zou waarschijnlijk aannemen, dat hij door onvoorzichtigheid ongemerkt over boord was geslagen.

Toen viel Raffles het luik van het kanon te binnen!

Voorloopig zou dat stellig niet gebruikt worden, en daar beneden was ruimte genoeg voor een man om eenigen tijd in te liggen!

Zijn toestand zou dan verre van aangenaam zijn, maar grimmig bedacht Raffles, dat het toch nog altijd beter voor hem was, dan over boord te worden geworpen, hetgeen zeker de meest afdoende wijze zou zijn, om van den lastigen kerel af te komen!

Maar toen viel hen in dat dit kanon op de voorplecht bevond, en dat hij de plek onmogelijk zou kunnen bereiken met dien zwaren last, zonder dat de man daar op de brug hem in het oog kreeg.

Ongeduldig zag Raffles om zich heen.

Toen viel hem de donkere omtrek in het oog van de vliegmaschine, die daar onder haar grooten lap van ondoordringbaar doek slymerde!

Zonder zich langer te bedenken trok Raffles zijn gevangene aan de voeten over het dek naar de plek waar de kleine Moth rustte, tilde het doek op, en bond den man stevig vast tusschen de twee drijvers van het toestel, aan dezelfde ringen, die zich in het dek bevonden, en waaraan de vliegmaschine was vastgebonden, om bij zwaar weer niet van haar plaats te glijden.

Hij verzekerde er zich duchtig van, dat de man onmogelijk zou kunnen schreeuwen, door hem een verschen prop in den mond te stoppen, en daaromheen een dichte doek te knopen, en liet hem toen aan zijn lot over.

Het zeildoek reikte tot aan den grond, en verborg den man volkomen. Als er geen wonder gebeurde, zou men hem daar zeker ziet zoo spoedig ontdekken.

Op dat punt gerustgesteld sloop Raffles op dezelfde wijze als hij gekomen was weer naar zijn hut, trad er binnen, wierp zich op zijn smal bed, en sliep vijf minuten later even gerust als wanneer hij op zijn fraai, zacht bed in zijn huis in Cromwell Street gelegen had.

Dat kwam omdat Raffles een man was, bereid om iedere seconde met dit leven af te rekenen.

Hij kon ongeveer drie uren geslapen hebben, toen een tamelijk hevige schok hem uit zijn krib wierp.

Hij was dadelijk klaar wakker en begreep dat het schip worstelde tegen het noodweer, dat nog geheel onverhoeds voor de opvarenden was komen opsteken.

Er werd luid op zijn deur gebonsd, toen vloog ze open, en Benito stak een verwilderd gelaat naar binnen, en veval op schorren toon:

— Kom ons helpen, als je leven je lief is. Ik geloof dat wij voor de haaien zijn!

— Hoever zijn we hier van de kust?

— Op zijn minst op twintig zeemijlen!

— Dat was ook heel dom! Sein om hulp!

— Dacht je dat ik gek was? brulde Benito.

Dat doe ik niet, al zonk het schip onder mijn voeten weg! Ben je voornemens een hand uit te steken of niet? Je hebt immers verstand van schepen? Anita zegt, dat je overal verstand van hebt!

— Dan overdrijft die beminnelijke dame zeer aanzienlijk! zeide Raffles spottend, en met voorgewende nederigheid. Ik kom — maar de kapitein zal toch ook wel weten wat hem te doen staat?

— Misschien zou hij het weten, als hij niet stomdronken was! brulde Benito wanhopig. Ik weet niet wie hem de drank heeft gegeven, maar hij kan nauwelijks op zijn beenen staan! En niemand van de jongens is in staat, dit schip behoorlijk te besturen!

Met een gesmoorde verwensching duwde Raffles den bandiet eenvoudig op zij, stormde de trap op, en werd aan het dek bijna onmiddellijk weggespoeld door een grooten golf, die met donderend geweld over het dek sloeg.

Half verblind wist hij zich nog juist bijtijds bast te grijpen aan den opstand van de kajuit, en toen zag hij, dat een man daar op de brug wanhopig zich vastklemde aan het stuurrad, en ook, dat die man niet het flauwste begrip had, van wat er onder de gegeven omstandigheden te doen viel.

Het was duidelijk dat hij poogde een haven op te zoeken, bedacht op lijfsbehoud, maar

op die wijze kreeg hij de vreeselijke zeeën juist dwars in, zoodat het geen wonder was, dat een van die schokken het schip had dreigen te doen kapsijzen en Raffles uit zijn krib was geworpen.

Met moeite opworstelend tegen den storm bereikte Raffles de kleine trap naar de brug, beklom ze, wierp den stuurman van zijn plaats, en gooide het roer om, en het was maar juist bijtijds, dat een hooge golf die dwarsscheeps op kwam zetten, zou het ranke schip zeker onderstboven hebben geworpen.

Het roer echter zwaaide om, en pijlsnel liep de „Havik“ voor den storm weg, de golf tilde het op, kon het echter niet inhalen, en op zijn rug schoot de „Havik“ als een pijl uit den boog voorwaarts — al wendde zij zich nu van den kust af, om het ruime sop te kiezen.

Benito had zich op zijn beurt naar boven geworsteld, en werd paars van inspanning toen hij zich boven het geweld van den storm verstaanbaar poogde te maken:

— Gooi je het roer om? Maar op die manier verwijderen wij ons van de kust!

— Beter, dan dat wij er in brokstukken op worden geworden! schreeuwde Raffles terug. Binnen vijf minuten zouden we naar den kelder zijn gegaan! Ik moet zeggen — jullie zijn me de zeeschuimers wel! Voortaan zou ik mij maar liever bepalen tot den vasten wal!

— Maar we gaan den Oceaan zoo tegemoet! brulde de Mexicaan wanhopig, en het leek, alsof hij in zijn krankzinnige angst Raffles op zij wilde duwen om het stuurrad te grijpen.

— Dat is ons eenig behoud! schreeuwde Raffles terug, en zijn oogen fonkelden. En maak nu dat je hier weg komt, of ik werp je de trap af! Waag het niet, een hand naar het stuurrad uit te steken! Ik wil wel sterven, maar niet door de stommiteit van onbevoegden en lafaards! Vooruit, maak dat je weg komt!

En inderdaad droop Benito af, als een hond die slaag heeft gekregen.

Met een sneltreinvaart stoof de „Havik“ over de golven. Raffles liet de machine zoo hard mogelijk loopen.

Hij was een te goed zeeman, hij had te zeer kennis gemaakt met echte stormen, dan dat hij niet zou weten dat juist een snelheid de eenige kans op redding was.

Het was een Ooster Storm, nu en dan uitvliegend naar het Zuiden, en men moest dus naar het Westen en het Noorden vluchten voor de vlagen en vooral voor de hooge golven, die het schip onherroepelijk zouden hebben

doen ondergaan, als het met kracht in de flank werd getroffen.

Het was duidelijk dat de „Zeeschuimers van den kouden grond” zooals Raffles hen minachtend noemde, wel begrepen, dat hij alleen de man was, die in dezen nood redding kon brengen. Geen hunner durfde zich vertoonen, bang voor de zeeën, die nog van achteren inkwamen, en dan over het dek spoelden tot aan den voorstevan.

Een paar hadden den moed gehad, op het luid door den scheepsroeper geschreeuwde bevel van Raffles de luiken met presenning te dichtten, zoodat geen water naar binnen kon doordringen — tenminste zoolang het houtwerk het hield.

Op de lage campagne had Raffles het moeilijk genoeg, maar hij hield vol, met de tanden op elkander geklemd.

Hij had verstand van deze soort van stormen, en hij wist dat deze, die bijna de kracht van een orkaan had, op zijn minst een vol etmaal en misschien nog wel langer zou aanhouden.

De nacht verliep, en altijd bleef de wind razen, en altijd liep de „Havik” zoo snel de machines wilde draaien, voor den storm weg, in Noordwestelijke richting, en zich steeds verder verwijderend van de Noorsche kust.

En Raffles bedacht intusschen, dat met iedere minuut zijn kansen op redding kleiner werden.

Want Brand zou zich houden aan de afspraak, en koers zetten naar Tromsø. Wat moest hij doen, als hij hem daar niet vond?

Op dit oogenblik te seinen was volmaakt onmogelijk.

Zelfs al kon Raffles op dit tijdstip het stuurrad aan een ander toevertrouwen, dan nog zou het volmaakt onmogelijk zijn, een bericht over te krijgen, terwijl de bliksem telkens den pikzwarten hemel verscheurde, en de atmosfeer zoo geladen was met electriciteit dat geen enkel bericht er doorheen zou kunnen komen.

Op het dek vertoonde zich niemand. Allen waren doodelijk ontsteld bijeengekropen in de groote kajuit en Raffles huiverde bijna van de walgelijke lafheid dier kerels, die wel in staat waren, in koelen bloede een weerlooze scheepsbemanning af te maken, maar zich als hazen gedroegen, wanneer het ging om hun eigen huid!

Neen toch — hij vergiste zich, want daar bewoog zich over het duister dek met moeite een nog donkerder gedaante, die zich uit alle

macht vast scheen te houden aan alles wat maar houvast bood, teneinde op te tornen tegen den loeienden stormwind.

Het duurde eenigen tijd voor Raffles in deze gedaante Anita herkende.

Hij vroeg zich vol verbazing af wat zij op het dek te zoeken had, en zijn verwondering nam toe, toen hij bemerkte hoe zij de stalen leuning van de kleine, smalle trap naar de campagne greep, en zich uit alle macht naar boven poogde te werken.

Ieder oogenblik kon de storm haar als een veertje van die smalle trap wegblazen — en over boord.

Raffles opende de deur van de nauwe stuurhut, en greep de vrouw bij den schouder, waarop hij met een snellen ruk naar binnen trok.

Het kostte hem groote moeite, de deur weer te sluiten, tegen den druk van den wind in.

De vrouw stond een oogenblik hijgend in een hoek van het kleine vertrek met de fonkelende oogen gericht op het gelaat van Raffles.

— Is Uw plaats wel hier, senora? vroeg Raffles, even de oogen oplichtend van het verlichte compas.

— Ik kom je waarschuwen! zeide de vrouw, met groote moeite sprekend en de hand gedrukt op het nog wild kloppend hart.

— Mij waarschuwen? herhaalde Raffles langzaam. Welk gevaar zou ik op dit oogenblik kunnen loopen?

— Nu nog niet — we hebben je noodig — maar als het gevaar eenmaal geweken is, neem je dan in acht, Raffles, want ze zullen zonder mededoogen zijn!

— Wat is er gebeurd, en waaraan heb ik deze weinig dankbare behandeling te wijten? vroeg Raffles, groote oogen opzettend.

— Een kwartier geleden hebben ze den gebonden man gevonden, dien je onder het zeil van de vliegmaschine verstopt had. De wind heeft dat zeil losgerukt, en ze hebben hem zien liggen.

Raffles floot zachtjes en zei:

— Dat is een leelijk ding. En wat was hun gevolgtrekking?

— Wel, hij heeft alles verteld, daar beneden in de kajuit. Hij zeide dat hij je vlak bij de radio had aangetroffen, en dat je zeker geseind had!

— Dat heb ik ook! zeide Raffles kalm.

— Naar de politie? vroeg de vrouw, en even kwam er een woeste wraakzuchtige uitdrukking in haar oogen.

— Denk je, dat ik gek ben? Natuurlijk

niet naar de politie! Dan zou ik mij zelf ook prijsgeven — en die prachtige dingen, die jullie gestolen hebt van de „Daisy”, en die ik mij voor alles ter wereld niet wil laten ontgaan!

— En daaraan denk je op dit oogenblik? kreet de vrouw. Je denkt aan dat goud en de juweelen, terwijl zij daar beneden over je aan het sjacheren zijn? Terwijl zij stellig gelooven, dat je ons verkocht hebt? Zoodra de wind luwt, zullen ze je dooden — en mij zal het misschien niet heel veel beter vergaan, want ik ben zoo stom geweest, het voor je op te nemen!

— Ja, dat was inderdaad een groote domheid! hernam Raffles ernstig. Nu, ik kan niet zeggen, dat de heeren zeeschuimers lijden aan overmaat van erkentelijkheid! Ik zou bijna zeggen dat zij hun eigen hachje al bijzonder laaf aanslaan! In het tegenovergestelde geval zouden zij mij wel wat meer dankbaarheid betuigen!

Het bleef even stil en toen vroeg Anita weer:

— Wil je mij niet zeggen, aan wie je van nacht geseind hebt?

Slechts een kort oogenblik wifelde Raffles. Toen bedacht hij dat deze vrouw haar leven had gewaagd in de worsteling met den storm alleen maar om hem te komen waarschuwen. En hij zeide kortaf:

— Aan vrienden!

— En je geloofde werkelijk, dat ze je konden helpen? vroeg de vrouw hoofdschuddend. Er bestaat geen schip in Engeland, dat sneller is dan de Havik, Raffles. Tenzij het een wedstrijdboot zou zijn — en je weet evengoed als ik, dat die onmiddellijk gekraakt zou zijn in dezen storm, en bovendien niet meer dan vier of vijf personen kunnen bevatten. Zooveel vrienden heb jij trouwens niet. Wat hadden die moeten uitrichten tegen de „Havik” met zijn kanon en zijn zestien man aan boord?

Raffles haalde de schouders op en zeide glimlachend:

— Zij hebben zeer bijzondere middelen. Zij zouden mij gered hebben, ook al waren hier honderd man aan boord geweest. Helaas — onze afspraak heeft geen waarde, want zij gaan naar een geheel andere plek, dan de stormwind ons nu voortjaagt — namelijk regelrecht op IJsland aan.

— Ik begrijp het, zeide Anita, hem strak aanziende. Zij gaan naar Tromsö. Maar dan ben je verloren, zoodra de storm gaat liggen!

— Misschien bereiken wij nog wel een IJs-

landsche haven, voor de storm geheel bedaard is!

— Dan zullen zij je neerschieten, zoodra de Havik in kalm water is, en je lijk verbergen of over boord laten glijden met een granaat aan je voeten!

De vrouw was zeer bleek geworden, en wrong zenuwachtig de handen.

Daarop hernam zij, het vermijgend om hem aan te zien:

— Luister, Raffles! Ik ben geen bakvisch meer, en ik kom er vooruit dat je me bevalt. Je bent zoo anders dan die kerels daar beneden. Ik ben niet verliefd als een schoolmeisje, denk dat maar niet, en ik laat me ook niet „bekeeren” zooals jij dat al met een paar andere vrouwen hebt gedaan, naar ze mij hebben verteld.

— Ik zal er ook geen moeite voor doen, zeide Raffles spottend.

Anita deed, alsof zij niets gehoord had, en ging voort:

— Ik kan echter het denkbeeld niet verdragen, dat jij, om zoo te zeggen voor mijn oogen lafhartig wordt afgemaakt. Van Benito heb ik al lang genoeg. Hij is laf en verraderlijk. Hij is geen man, maar een oud wijf. Ik minacht hem, en bij een vrouw is minachting niet van haat verwijderd, evenmin als liefde! Hij weet het, en hij loert op mij. Hij werpt mij voor de voeten, dat jij me betooverd heb, en dat ik smoorlijk verliefd op je ben, ha, ha! Neen, zoover is het met Anita nog niet. En je hebt het ook mis, als je denkt, dat ik met je wil deelen!

— Ik heb van deelen niet gesproken — ik wil alles hebben! zeide Raffles koeltjes.

— En dat zeg je onder deze omstandigheden, terwijl we elk oogenblik naar den kelder kunnen gaan, en je morgen den kogel krijgt, als we dit overleven? viel de vrouw heftig uit. Ik zou je niet gaarne voor een bluffer moeten aanzien, Raffles.

— Pardon, ik heb niet gezegd, dat ik alles kreeg — want dat moet het lot uitmaken. Ik heb alleen maar gezegd, dat ik alles wil hebben, en dat is een groot verschil!

— Laat ik je dan maar zeggen, dat je het niet krijgt! zei de vrouw droogjes. Je leven wil ik redden, maar....

— Maar het mag natuurlijk niet te veel kosten! voltooide Raffles spottend den zin. En ik kan U wel gelijk geven. Wat zijn Uw plannen, senora!

— Plannen? Ik wilde, dat ik ze had! zeide de vrouw op klagenden toon. Ik ben juist

hier gekomen in de hoop, dat je mij zoudt kunnen raden!

— Maar dan zou ik een zeer zonderlinge rol hebben gespeeld! riep Raffles met een korten lach. Stel U voor, dat de haas, voor hij gevild wordt aan de keukenmeid raad geeft, hoe zij hem moet braden! Ik zou maar kalm afwachten hoe de gebeurtenissen zich ontwikkelen. Wij hebben dat niet in de hand. Intusschen — geloof gij werkelijk, dat Uw leven gevaar loopt.

— Ja! antwoordde de vrouw eenvoudig. Zoeven heeft tusschen Benito en mij een uiteenzetting plaats gehad. Wat dat onderlieden als wij zijn beteekent — dat weet je misschien. Hij heeft zijn revolver klaar in zijn zak — en in den anderen zijn lang mes!

Raffles dacht een oogenblik na en vroeg toen: — Waar is de buit?

— In de kapiteinshut! In het sandelhouten kistje. Denk je daar nu werkelijk aan?

— Meer dan ooit! De wind is op dit oogenblik minder krachtig. Straks zal het opnieuw gaan spoken. Zoudt gij kans zien, dit rad vijf minuten achtereen in denzelfden stand vast te houden?

Zonder iets te zeggen, nam de vrouw het stuurrad van hem over. Aanvankelijk dreigde de kracht van het water het haar uit de handen te slaan, maar zij hield vol.

— Het gaat! zeide zij tusschen haar opeengeklemden tanden, maar niet langer dan vijf minuten. Wat wil je doen?

— Seinen! antwoordde Raffles laconiek. Aan mijn vrienden mededeelen waar wij nu

ongeveer zijn.

— Die kunnen je dus werkelijk volgen en inhalen?

— Als alles goed gaat kunnen zij voor het krieken van den dag bij mij zijn!

De vrouw keek hem even onderzoekend aan. Het was duidelijk, dat zij een zwaren strijd met zich zelf voerde.

En daarop zeide zij vastberaden:

— Het is goed! Sein maar aan je vrienden. Ik hecht nog aan mijn leven, en Benito zal het in ieder geval niet hebben! Als je er in slaagt, je eigen huid en de mijne te redden — dan deelen wij de buit, John Raffles.

— Daar spreken wij nog wel eens over! Houdt het stuurrad stijf vast, in denzelfden stand, want wij zijn verloren, als het U uit de handen wordt geslagen!

Het volgende oogenblik had Raffles de deur geopend, en daalde behoedzaam het ijzeren trapje af.

Hij moest zich dadelijk schrap zetten tegen den woedenden storm.

Het dek was volkomen verlaten.

Met moeite bereikte hij de hut van den marconist. Daarbinnen brandde het licht. De man zat voor zijn toestel.

Raffles deinsde achteruit.

Bloed droop van de radio-installatie langzaam op den vloer.

De man was dood, en lag half terzijde met zijn hoofd op zijn gekromden arm.

In zijn hoofd gaapte een groot gat.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE.

↑ Raffles zocht naar een wapen, maar hij vond er geen. Toen zag hij dat een van de stalen hoeken van de tafel, waarop het toestel bevestigd was met bloed was besmeurd en dat er haren aankleefden.

En hij begreep dadelijk de toedracht. De man had niet al te vast op zijn beenen gestaan, en een schok had hem met alle kracht vooruit geworpen, zoodat zijn hoofd op den scherpen, stalen hoek van de tafel was terecht gekomen. Het bloedverlies was zoo groot geweest, dat de man binnen een paar minuten gestorven was.

Raffles trok hem voorzichtig wat achteruit, zoodat het toestel vrij kwam, en hij kreeg bloed aan de vingers, toen hij het bediende. Hij wist zeer wel wat hiervan de gevolgen konden zijn, maar het ging om zijn leven — misschien ook wel om het leven van de vrouw.

Gelukkig duurde de tijdelijke kalmte eenige minuten voort, het onweder was overgedreven, en met eenige moeite slaagde hij er in, verbinding te krijgen met de duikboot, en Brand tamelijk nauwkeurig de plaats van de „Havik” op te geven. Hij zette zijn toestand in het kort uiteen, en drong op spoed aan.

Hij had de trap nog nauwelijks bereikt, of de storm stak met vernieuwde hevigheid op, en hij kon nog juist bijtijds het stuurrad grijpen dat uit de trillende handen van de doodelijk vermoeide vrouw dreigde te worden geslagen.

Zij leunde in den hoek van het stuurhokje, en toen viel haar blik op de bebloede vingers van Raffles, die het stuurrad gegrepen hadden.

— Heb je hem gedood? vroeg zij heesch.

— Ik vond hem dood in zijn vertrekje, en

je behoeft me niet zoo aan te kijken, Anita, ik ben niet gewoon in zulke dingen te liegen. Een heftige stoot van het schip heeft zijn hoofd met hevige kracht op den scherpen rand van de tafel geslagen!

— Maar dat zullen zij nooit gelooven, zeide de vrouw huiverend.

— Dat moet ik wel vreezen! zeide Raffles kortaf. Zij zullen denken dat ik hem heb doodgeslagen met een Engelsche sleutel of iets dergelijks. En al wist Benito wel beter — hij zou het toch laten voorkomen, alsof hij geloofde, dat ik den man had overvallen en gedood. Overigens — ik geloof ook niet dat ik gearzeld zou hebben, als het voor mijn eigen lijfsbehoud ware noodig geweest.

— En ze zullen mij ook dooden — Benito zal niet meer aarzelen! zeide de vrouw, die doodsbleek was geworden. Ze moeten nu begrijpen, dat ik hier ben. En als je onze strenge wetten kende.....

— Ik ken ze, Anita, zeide Raffles rustig. Zij zijn hard en onmeedoogend. Oog om oog — tand om tand! Maar wij hebben nog wel eenige uren voor ons, die ons nog toebehooren. Zij zullen wel zoo verstandig zijn, mij in het leven te laten, zoolang de storm blijft voortduren.

— Zijn wij nog ver van IJsland af?

— Met deze snelheid voortgaande zouden wij het eiland morgen in den vroegen middag kunnen bereiken! Onze snelheid bedraagt zeker vijftig knopen! Het is intusschen zeer goed mogelijk dat de wind omloopt, en dan zal Benito natuurlijk IJsland willen ontloopen! Wil je mij nu niet eens zeggen, waar dit schip eigenlijk thuis hoort?

— Nergens! — Ik spreek in vollen ernst! Nu eens is het hier, dan weer daar geankerd, maar steeds op plekken waar bijna geen scheepvaart is. Zoo is er op de kust van Noorwegen een groepje eilanden, waarvan er een paar diepe en veilige baaien hebben. Maar het is waar, dat wij pas drie maanden dit werk doen.

— Hoe kwamen jullie aan het schip?

— Gekocht van Jack Diamond! Hij liet het ons voor een prikje! Uit sympathie voor Benito, die een groot vriend van hem is. Benito heeft vroeger deel uitgemaakt van zijn lijfwacht!

— Iets dergelijks vermoedde ik reeds. Wel-zoo! Maar dat is een heele eer, den voet te hebben mogen zetten op een jacht, dat aan een der grootste bandieten van geheel Amerika heeft toebehoord! Ik kan je echter wel zeggen, Anita, dat jullie dit onmogelijk lang had kunnen volhouden! Vroeg of laat moet zulk een schip in een dok om te worden nagezien, de levensmiddelenvoorraad moet worden aangevuld, er komt een zieke aan boord, kortom, er is een dozijn redenen, om je te dwingen, een haven op te zoeken, en dan zou de pret natuurlijk uit zijn geweest!

Maar Anita schudde het hoofd en zei rustig:

— Wij waren van plan als het noodig was, groote mailboten aan te houden, om nieuwe levensmiddelen te krijgen, en ook geld. Er zijn een paar werktuigkundigen aan boord. Benzine en olie kun je zelfs in Spitsbergen wel krijgen! En we hebben vier of vijf naamborden!

Maar Raffles zeide nogmaals hoofdschuddend:

— De Noordzee is voor zulke dingen volmaakt ongeschikt! Intusschen — waarschijnlijk zal er nu wel reeds een einde aan jullie zwerftochten komen! En stil nu, want ik heb mijn aandacht dubbel en dwars noodig voor het compas en het stuurrad!

Inderdaad begon de storm grillig naar alle hoeken uit te schieten en alle stuurmanskunst van Raffles was noodig om te beletten, dat het smalle, hoog op het water liggende schip begon te gieren en dwars op den golf kwam.

Pas om zeven uur in den morgen was het allerergste voorbij, en Raffles zond de vrouw de stuurhut uit, ofschoon zij eerst weigerde, die te verlaten.

— Ze zullen mij dadelijk vermoorden, als zij weten dat ik hier was, weeklaagde zij.

— Maar niemand kan het hebben gezien. Zij zitten nog allen in de kajuit. Zeg, dat je in je eigen hut bent geweest. Zij zullen het niet

wagen, je aan te raken. Je moet toch vrienden hebben bij de bende?

— Niet heel veel! zeide zij met een bitter lachje. Ik ben een harde heerscheres geweest, trotsch en afwijzend. Niemand heeft mij ooit mogen aanraken. Het was in den tijd, toen ik Benito nog lief had. Er is veel, heel veel in mij veranderd....

En daarop ging zij het vertrek uit, en Raffles zag haar met moeite over het dek gaan, worstelend tegen den krachtigen wind die de jas van zwart zeildoek als een zeil deed opbollen.

Raffles had nu en dan een blik achter zich geworpen door de dikke ruit van de campagne.

De zee was echter volkomen verlaten en nog zeer hol. Geen zeil was te zien, geen rookpluim en — ook niet de vertrouwde, grijze gedaante van de „Bruinvisch“. Raffles wist ook wel dat het bijna onmogelijk ware geweest. Natuurlijk zou Brand de duikboot hebben laten zakken, teneinde den storm te ontgaan, en wetende, dat de zee reeds op drie of vier meter diepte zoo kalm zou zijn als een vijver. Maar — daardoor zou hij zeer veel aan snelheid verliezen, en de storm had juist de „Havik“ met buitengewone snelheid voortgejaagd, waar-bij de wind de machines nog hielp. In de eerste uren zou hij er dus niet op mogen rekenen, iets van de duikboot te zien.

Zou het dan nog niet te laat zijn?

De storm legde zich met iedere minuut een weinig neer, aanstonds zouden de bandieten aan het dek komen, half geradbraakt door den verschrikkelijken nacht, die zeker niemand vergund had om te slapen, zij zouden den dooden marconist vinden, en dan zou het lot van Raffles bezegeld zijn.

Er verliep echter nog een vol uur voor zich tenslotte een van de bandieten vertoonde, met een groen, vertrokken gezicht.

De man liep onzeker over het dek, en regelrecht op de hut van den marconist toe.

Nu en dan moest hij stil staan om adem te scheppen, en hij werd van links naar rechts gesmeten, want het schip rolde nog altijd sterk.

Maar eindelijk kwam hij dan toch voor de deur van het kleine vertrekje, en Raffles hoorde hem zelfs in de gesloten stuurhut van ontzetting en woede schreeuwen.

Een oogenblik daarna kreeg hij den bandiet weer in het oog, die woedend den vuist naar hem schudde, en zoo vlug hij maar kon weer naar het voorschip strompelde.

Een paar minuten later kwamen er vier of

vijf anderen opdagen, en het was een dwaas gezicht, hen met groote moeite en zeer onzeker ter been over het rijzende en dalende dek te zien heen krabbelen.

De roodharige stuurman was er echter niet bij, en Raffles had een voorgevoel, dat hij nog een paar uren gewonnen had.

Twee van de mannen kwamen achter elkaar het trapje op, duwden de deur open, en de eerste vroeg op ruwen toon!

— Heb jij dat gedaan? Heb jij onzen marconist gekraakt?

— Dat hoefde niet meer, zeide Raffles koeltjes. De storm had er al voor gezorgd.

— En denk je dat we dat slikken? vroeg de kerel hoonend. Je hebt hem op zijn kop geslagen, dat is de zaak! Nu, je rekening is al opgemaakt, mijnheer Raffles!

— Dan zal de stuurman wel zoo vriendelijk willen zijn, mij te komen aflossen? vroeg Raffles beminnelijk.

— Die ligt met een kogel tusschen zijn ribben in zijn krib! zeide de man, met een woesten vloek. Dat is het werk van die duivelin. Ze zei dat haar revolver bij ongeluk is afgegaan, maar onhandig is ze nog nooit geweest!

Raffles begreep onmiddellijk de bedoeling van dit alles. De roodharige kerel was de eenige, die de motorboot bij zulk een nog altijd zeer krachtigen wind zou kunnen besturen, en door hem buiten gevecht te stellen verlengde Anita het leven van Raffles niet alleen met eenige uren, maar zij vergrootte ook de kans, dat de geheimzinnige vrienden van Raffles hem nog bijtijds zouden bereiken.

Het was duidelijk, dat zij met haar medeplichtigen had afgerekend en als een vijandin werd beschouwd. Benito had haar afgezworen, en geen van de bandieten zou het wagen, haar partij te trekken. Hij zou zonder veel praatjes onmiddellijk worden neergeschoten.

— Ik moet dus voorloopig hier blijven, vroeg Raffles met voorgewende gedweeheid?

— Zoo lang die verdoemde storm nog duurt! antwoordde de man grijzend. Dan zal een hunner het roer wel van je overnemen, en dan moeten wij eens praten over den man dien wij aan de vliegmaschine vastgebonden vonden, en over een paar andere zaakjes!

En daarop smet hij de deur dicht, en Raffles bleef alleen.

Een kort oogenblik kwam de gedachte bij Raffles op, het stuurrad eenvoudig los te laten, en met een reddingsboei over boord te springen.

maar onmiddellijk gaf hij dit voornemen weer prijs.

Ten eerste zou hij dan de vrouw in den steek moeten laten, en dat verbood hem zijn gevoel voor ridderlijkheid, ten tweede zou hij de buit moeten prijsgeven, hetgeen hem werd verboden door zijn beroepstrots, en ten derde zou hij het in deze woelige zee zelfs met een reddingsgordel niet heel lang uithouden.

Maar er viel hem iets anders in, dat hij onmiddellijk in praktijk bracht.

Het was een doodeenvoudig middel, maar dat alleen was uit te voeren als de zon niet scheen. En aan boord van een schip waar de meeste opvarenden niet het minste begrip hadden van de zeevaart.

Raffles keerde heel eenvoudig op zijn weg terug!

Hij deed het evenwel zeer langzaam en behoedzaam, en beschreef een zeer grooten boog, opdat zijn manoeuvre niet verraden zou worden door het kielzoch dat duidelijk afstak tegen het smaragdgroen van de golven.

Aan den stand van de zon, die er niet was kon niemand bespeuren, dat het roer was gewend, en de beweging voltrok zich dan ook zonder dat een van de weinige lieden, die zich aan het dek bevonden er ook maar het minste van gemerkt had. Die hadden trouwens wel wat anders te doen met het vastsjorren van losgeraakte onderdeelen en het verzekeren van de vliegmaschine, die danig geleden had.

Nergens bood zich ook eenig houvast voor het oog, want men was overal omgeven door louter water en lucht, en ook de richting van de wind kon niets verraden, want nog altijd schoot de storm op een zeer grillige wijze uit alle koeken van het kompas!

Er verliepen omstreeks twee uren, de kracht van den storm nam langzamerhand af, en plotseling voelde Raffles zijn hart voor een kort oogenblik sneller kloppen van blijdschap — zijn scherp, geoefend oog had heel in de verte door den kijker, die steeds in de stuurhut gereed lag, een grijze gedaante ontwaard, nauwelijks afstekend tegen de golven, en die behoedzaam in de richting van de motorboot voer.

Het was de „Bruinvisch”, slechts een paar duimen uitstekend boven de oppervlakte van de zee!

Raffles begreep, dat het oogenblik om te handelen snel ging aanbreken. Binnen een kwartier, misschien eerder reeds, zou de duikboot, als

zij zich niet liet zakken, door alle opvarenden gezien worden!

Hij wierp een blik naar beneden, naar het dek.

Er bevonden zich op dat oogenblik drie mannen, tamelijk verspreid, die daar aan het werk waren. Hij moest tot iederen prijs de vrouw trachten te waarschuwen, en dat zoo spoedig mogelijk.

Hij zocht en vond een ijzeren handspaak in een hoek van de stuurhut, en zette daarmede en met een ijzeren hetting het roer zoo goed mogelijk vast, zoodat het schip niet zoo spoedig zou kunnen afdrijven, en den kop recht op de golven zou houden. Daarna opende hij voorzichtig de smalle deur, en gleed als een kat van de ijzeren trap.

Hij kwam terecht achter den rug van een der bandieten, die zich op hetzelfde oogenblik omwendde, maar een seconde te laat naar zijn wapen greep. Raffles had een stuk ijzer als wapen meegenomen, en sloeg hem daarmede zoo hevig op het hoofd, dat de bandiet bewusteloos op het dek neerstrotte, zonder een kreet te hebben kunnen slaken.

Snel onderzocht Raffles zijn zakken, en nam er de groote Colt uit, dien hij in een er van vond.

Hij opende het magazijn vlug, en alle kamers bleken geladen te zijn.

— Ik heb dus voor zeven van die kerels een bittere pil te slikken, als mij het vuur wat al te na aan de schenen wordt gelegd, mompelde hij grimmig voor zich heen.

Aan dezen kant van de hutten was verder niemand meer te zien.

Haastig ging Raffles verder, de revolver voor zich uithoudend, en vast besloten om er gebruik van te maken als het moest.

Maar plotseling stond hij stil. Hij had een blik geworpen door een van de met koper omkleede, ronde raampjes van de dekhut, die voor Benito en Anita was bestemd.

En daar zat de vrouw, geheel alleen, en blijkbaar gevangen!

Zij zag een schaduw langs het venstertje gaan en slaakte met moeite een kreet. Haastig kwam zij toelopen, en vroeg snel, op fluisterenden toon:

— Wat is er gebeurd? Wie bestuurt het schip?

— Het noodlot! antwoordde Raffles kortaf. Niemand is daar boven. Ik heb het roer vastgezet. Maak je gereed om met mij te vluchten, want ze zullen ons niet sparen! Is daar het kistje?

— Wil je dat ik het neeneem? vroeg de vrouw, met iets van schrik en afgrijzen in haar stem.

— Natuurlijk! antwoordde Raffles kortaf. Denk je soms dat ik van plan ben, het in handen van dien kerel te laten? Vlug wat! Wacht, ik zal de knippen voor de deur terug schuiven.

Er bleken aan den buitenkant twee stevige grendels op de deur te zitten, die er blaarblijkkelijk nog geen uur geleden op waren vastgemaakt.

De vrouw kwam naar buiten, bleek maar vastberaden, en met het kistje onder den arm.

Het woog zwaar, en Raffles keek in de hut rond naar iets om het in te bergen, toen er buiten een schreeuw klonk van woede, en een kogel vlak langs zijn heup ging en in den houten wand van de hut bleef steken.

Hij keerde zich bliksemsnel om en vuurde onmiddellijk terug.

Tusschen beide oogen getroffen, viel de schutter als een blok voorover en bleef liggen.

Half werd het geluid van de schoten overstemd door den harden wind — maar ze waren gehoord.

Men hoorde luide kreten en Raffles greep in der haast een gummiregenmantel, vouwde er het kistje in, en bond zich den mantel als een soort van reddingsgordel om het lichaam.

— Je kunt toch zwemmen? beet hij de vrouw toe.

— Je zult het toch niet wagen hier overboord te springen? schreeuwde de vrouw in doodsangst. Wij zijn zeker tien mijlen van ieder land verwijderd!

— Acht — maar zoover hoef je niet te zwemmen! schreeuwde Raffles terug en het volgende oogenblik greep hij haar beet, slingerde haar over boord, schoot een man in het been die juist kwam toelopen, en sprong haar na.

Instinctmatig doken beiden onder, en kwamen pas tien meter van het schip weer boven. Krankzinnig van woede begonnen een paar van de bandieten te vuren, maar de bewegingen van het schip maakten mikken onmogelijk.

Tot overmaat van ramp rukte het roer de ketting los, het schip begon te gieren, en een paar bandieten renden wanhopig naar de stuurhut, en poogden de motorboot weer met den kop op de lange rollers te krijgen.

Aan schieten dacht niemand meer.

En met krachtige slagen zwommen de man en de vrouw voort in de richting van de langwerpige grijze gedaante, die snel naderbij kwam, steeds hoger boven de golven!

— Nu begrijp ik het ! riep de vrouw, buiten adem, nu weet ik waarom je vrienden je konden volgen !

— Zij zijn altijd waar het noodig is ! antwoordde Raffles eenvoudig, luid proestend, terwijl hij haar hielp, om tegen de gladde huid van de duikboot op te kruipen, in welk dek

juist het ronde luik openging, terwijl het glunderende gezicht van Henderson den reus zich vertoonde, die luid schreeuwde :

— Welkom, Mylord, en U ook, mevrouw ! U zult wel nat en koud zijn geworden — maar wij hadden juist koffie opgezet !

De volgende aflevering bevat :

De verdwijning van Sir Andrew Bradsley.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelmwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van : Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever :

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België :
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Prijs per aflevering 20 cent

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885